Τιμᾶται Λεπτῶν 10 ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ **Τιμᾶται Λεπτῶν 10**

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' — Ἐν Ἀθήναις, 25 Μαρτίου 1893. — ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 50

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Ἐν Ἀθήναις ..... φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις..... » 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ..... φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσσίᾳ..... ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ, μυθιστορία Καρόλου Μερουβέλ, (μετὰ εἰκόνων).—ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ, μυθιστορία Αἰμιλίου Ρισβούργ.—Ἰουλίου Μερύ: Ο ΠΟΝΤΙΟΣ ΠΙΛΑΤΟΣ. (τέλος).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματοσήμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Οἱ Ροζενδάλ.

[Συνέχεια]

Ἡ Γερμανὴ ὀπισθοδρόμησεν ἐξ ἐκπλήξεως.

Ταχέως ὅμως ἤρξατο ἐθιζομένη τῇ εὐδαίμονι ζωῇ.

Καὶ ἐπελήφθη τῆς σκηνῆς τοῦ κήπου τοῦ Φάουστ καὶ μετὰ τῆς φιλαρεσκείας τῶν γυναικῶν, αἵτινες γνωρίζουσιν ὅτι εἶναι ὡραῖαι καὶ θέλουσι νὰ φαίνωνται τοιαῦται, ἐδοκίμασε τὰ κοσμήματα ἐκεῖνα, ἀντάξια ἀληθῶς ἡγεμονίδος.

Εἰς τὸ παρακείμενον τῷ θαλάμῳ καλλωπιστήριον ὑπῆρχον πανθ' ὅσα ἠδύναντο νὰ πληρώσωσι τοὺς πόθους κομψῆς γυναικός. Μετὰ μίαν ὥραν ἡ Γερμανὴ Ραβοὺ ἡ πτωχὴ τῆς προτεραίας εἶχε τελείως μεταμορφωθῆ.

Ὁ Ραβού, οὗτινος ἡ ἀπελπισία ἦν εἰς τὸ ἔπακρον, δυσκόλως θὰ τὴν ἀνεγνώριζεν.

Ἡ ξανθὴ αὐτῆς κόμη κυματίζουσα ἀπετέλει στέμμα ἐπὶ τῆς ὠχρᾶς ἐκείνης κεφαλῆς. Οἱ γαλανοὶ ὀφθαλμοί της ἔτι μᾶλλον ἀπήστραπτον, τὸ δὲ ἀναστημά της καθίστατο κομψότερον ἐν τῇ ἐξ ὁλοσηρικοῦ ἐσθῆτι, ἣν ἐξέλεξεν. Οἱ πόδες της ἐφαίνοντο μικρότεροι ἐντὸς τῶν πολυτελῶν σουλτανικῶν ἐμβάδων.

Ἐν τούτοις δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξαλείψῃ ἐκ τῆς μνήμης της τὴν ἀνάμνησιν τοῦ ταλαιπώρου ἀνδρός, ὅστις ὑπῆρξεν ὁ σύντροφος τῆς πενίας της καὶ ὅστις ὑπεστήριζεν αὐτὴν δι' ὅλου αὐτοῦ τοῦ θάρρους.

Τί νὰ ἔπραττεν ἐκεῖνος ἄρά γε; Πῶς θὰ ὑφίστατο τὸ πλῆγμα, ὅπερ αὕτη κατήνεγκεν αὐτῷ; Θὰ εἶχε τὴν δύναμιν νὰ λησμονήσῃ τὴν ἀναξίαν γυναῖκα, ἥτις τόσον σκληρῶς τὸν προέδωκε;

Τῇ ὥρᾳ ἐκείνῃ ἐμέμφετο ἑαυτῆς καὶ αὐστηρῶς ἐκρίνετο.

Ἡ διαγωγή της ἦν ἄνανδρος!

Παρεβίαζε πάντας τοὺς ὅρκους της.

Ἡ περὶ αὐτὴν πολυτέλεια ἐνεποίει αὐτῇ αἰσχύνην καὶ ὄνειδος.

Ἂν τῇ ἦτο δυνατὸν νὰ ὑποχωρήσῃ, παρὰ τὴν γοητείαν τοῦ παρόντος καὶ τὸν πειρασμὸν τῆς Ἐδὲμ ἐκείνης, θὰ ὀπισθοδρόμει ἴσως· πλὴν τὸ κακὸν ἦν ἀνεπανόρθωτον.

Ἄλλως τε ἐπὶ μικρὸν διήρκεσεν ἡ μεταμέλεια αὕτη.

Ὁ παρασύρας αὐτὴν εἰς τὴν πτῶσιν ἦτο πανίσχυρος καὶ εὐφυής.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἐμέμφετο ἑαυτὴν διὰ τὴν ἀπιστίαν της πρὸς τὸν ἄνθρωπον, μεθ' οὗ ἑκουσίως συνεδέθη, ἡ θύρα τοῦ δωματίου ἠνεώχθη καὶ ἡ Ρόζα ἐφάνη δειλῶς.

— Ὁ κύριος βαρόνος ζητεῖ τὴν ἄδειαν νὰ σᾶς ἐπισκεφθῆ, εἶπεν.

Ἡ καρδία τῆς Γερμανῆς ἀνεσκίρτησεν ἐν τῷ στήθει της.

Ὁ Μάξιμος εἰσῆλθε καὶ τὸ πᾶν ἐλησμονήθη.

Ἀναμφιρρήστως ἡ Γερμανὴ ἠγάπα.

Ἡ εὐδαιμονία δὲν περιγράφεται. Οἱ εὐτυχεῖς ἄνθρωποι, ὡς οἱ εἰρηνικοὶ λαοί, δὲν ἔχουσιν ἱστορίαν.

Αἱ ψυχαὶ τοῦ Μαξίμου καὶ τῆς Γερμανῆς ἦσαν προωρισμέναι ἡ μὲν διὰ τὴν δέ.

Ὁ βαρόνος ἐξέφρασεν ἐνθέρμως τὸν ἔρωτά του.

Ὡμίλησε μετὰ περιπαθείας περὶ τῆς εὐτυχίας, ἣν εὕρισκε παρὰ τῇ Γερμανῇ, τῇ γυναικὶ τῶν ὀνείρων του.

— Θὰ ἔδιδα τὸ ἥμισυ τῆς ζωῆς μου διὰ σέ, εἶπεν αὐτῇ.

Καὶ προσέθηκεν ἐναγκαλιζόμενος αὐτήν:

— Θὰ σὲ ἀποκρύψω ἀπὸ πάντα τὰ βλέμματα. Ὅλοι γνωρίζουν τὸν πλοῦτόν μου· οὐδεὶς θὰ γνωρίσῃ τὴν εὐτυχίαν μου.

Κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν ὁ Ραβοὺ ἐπανήρχετο εἰς τὴν κενὴν οἰκίαν του, ἡ δὲ μαρκησία Ἀρτὰν ἐδέχετο ἐκ τῶν χειρῶν τῆς Μερσεδὲς τὸ τηλεγράφημα, ὅπερ ἀνήγγελεν αὐτῇ τὴν ἐπάνοδον τοῦ συζύγου της.

Γ'

Ὅτε τὴν ἐπιοῦσαν ὁ Μάξιμος ἐπανήρχετο εἰς Παρισίους, ἦν περιχαρὴς καὶ εἰς ἄκρον εὐχαριστημένος.

Ἔβλεπε τὰ πάντα πρὸ τῶν ποδῶν του, ἀνθρώπους καὶ πράγματα, ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν αὐτοῦ καὶ τὴν θέλησιν.

Κατεῖχε τὰ πάντα, ὑγιείαν, ἰσχύν, εὐφυΐαν καὶ ἔρωτα.

Πλὴν τούτου ἦν κάτοχος περιουσίας βασιλικῆς, πλέον ἢ βασιλικῆς, κυριάρχου, καθιστώσης αὐτὸν ἰσχυρότερον μεγάλου βαρόνου τοῦ μεσαίωνος.

Τὸ ὄνομά του ἀπήστραπτεν ἄνευ ἀντιζήλου.

Ἦτο γνωστὸς εἰς ὅλον τὸν κόσμον, ἀπὸ τοῦ Πεκίνου μέχρι τῆς νέας Ὑόρκης, ἀπὸ τοῦ Λονδίνου μέχρι τοῦ Σίδνεϋ.

Οἱ Ροζενδὰλ ἦσαν οἱ ἰσχυρότεροι κεφαλαιοῦχοι τῆς ὑδρογείου.

Τὰ κράτη, οἱ ἡγεμόνες συνεβάλλοντο μετ' αὐτῶν, εἰς τὰς τοιαύτας δὲ διαπραγματεύσεις, καθ' ἃς οἱ μὲν ἐζήτουν, οἱ δὲ παρεῖχον ἢ ἠρνοῦντο κατὰ τὸ δοκοῦν, δὲν ἦσαν οἱ ἡγεμόνες οἱ τηροῦντες ὑψηλότερον τὴν κεφαλήν.

Εἰς οὐδεμίαν δὲ ἀνῆκον ἐθνικότητα!

Διὰ τοὺς βασιλεῖς τούτους τῶν κεφα-

λαίων τὸ σύμπαν εἶναι ἡ πατρίς, ἢ μᾶλλον πάσης πατρίδος κατισχύουσιν.

Πανταχοῦ ἔχουσι πρακτορεῖα, εἰς Βιέννην, εἰς Λονδῖνον, εἰς Βερολῖνον, εἰς Ὀδησσόν, εἰς τὰς Ἰνδίας, εἰς πάσας τὰς μεγάλας ἀποικίας.

Ἂν ἔχωσιν ἐχθρόν, δύνανται νὰ καταδιώξωσι καὶ νὰ κατασυντρίψωσιν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ἑνὸς μέχρι τοῦ ἄλλου πέρατος τοῦ κόσμου.

Οὐδεμίαν ἐφοβοῦντο ἐπανάστασιν!

Τὰ πλούτη αὐτῶν, κοσμοπολιτικὰ ὄντα, κατισχύουσι τῶν συμβαμάτων.

Αὐτοὶ δὲ οὗτοι φυλάσσονται κάλλιον καὶ αὐτοκράτορος.

Τὰ γραφεῖά των βρίθουσιν ὑπαλλήλων· τὰ μέγαρά των πληροῦνται θαλαμηπόλων ἀφοσιωμένων, ὡς μὴ δυναμένων νὰ ὑπηρετήσωσι πλουσιωτέρους κυρίους.

Τὴν πρωΐαν ἐκείνην ἰδίως ὁ Μάξιμος, ὁ κληρονόμος τοῦ διασήμου ὀνόματος τῶν Ροζενδάλ, ἐθεώρει ἑαυτὸν ἀπολύτως εὐτυχῆ.

Οὐδὲν τῷ ἔλειπεν.

Ἔτριβε τὰς χεῖρας ἀναλογιζόμενος τὸν θησαυρόν, ὃν ἀνεκάλυψε καὶ οὕτινος ἐγένετο κάτοχος.

Ἡ Γερμανὴ τῷ ἐφαίνετο ἀληθῶς ἡ θελκτικωτέρα γυνὴ τοῦ κόσμου.

Πνεῦμα διακεκριμένον, ψυχὴ τρυφερά, λεπτὴ καὶ ἀριστοκρατικὴ μορφὴ καθίστων αὐτὴν ἐρωμένην τελείαν, ἣν εὐνοούμενός τις τῆς τύχης δύναται νὰ ποθήσῃ.

Καὶ ὁ ἵππος του ἔτρεχε καλπάζων διὰ τῶν ὁδῶν τοῦ Πασσύ.

Ἦτο ἡ δεκάτη τῆς πρωΐας ὥρα, ὅτε εἰσῆλθε διὰ τῆς μεγάλης θύρας τοῦ μεγάρου Ροζενδάλ, τῆς εὑρισκομένης ἐπὶ τῆς λεωφόρου τοῦ Ἁγίου Ὀνωρίου.

Οἱ ὑπηρέται περιδεεῖς ἀπεμακρύνοντο κατὰ τὴν διάβασιν αὐτοῦ.

Οὐδεὶς ἐτόλμα νὰ τῷ ἀναγγείλῃ τὴν φοβερὰν εἴδησιν.

Ἀλλ' οὗτος εὐκόλως ἠννόησεν αὐτήν, πλήξασαν αὐτὸν ὡς κεραυνός.

Δύο ὄντα ἠγάπα πραγματικῶς ἐν τῷ βίῳ του, τὸν πατέρα του καὶ τὴν Γερμανήν.

Μετέβη παρὰ τῇ μαρκησίᾳ Ἀρτάν, ἥτις ἀπεκάλυψεν αὐτῷ ὅλην τὴν ἀλήθειαν.

Βιαία καὶ ὑπόκωφος ὀργὴ κατέλαβεν αὐτόν.

Εἷς ἐτόλμησε νὰ φέρῃ τὴν χεῖρα κατὰ τοῦ Ζὰμ Ροζενδάλ, χωρὶς νὰ ὀπισθοδρομήσῃ πρὸ τῆς μεγαλειότητος τοῦ χρήματος.

Καὶ ὁ ἀνὴρ οὗτος ἦν ὁ μαρκήσιος Ἀρτάν.

Ὤμοσε νὰ ἐκδικηθῇ, δὲν ἀπεκάλυψεν ὅμως τοὺς σκοπούς του τῇ μαρκησίᾳ.

Οὐδὲν ἄλλως τε ἐπεῖγεν.

Ὅταν ἔχῃ τις τὴν ἰσχύν, δύναται νὰ ἔχῃ ὑπομονήν.

Ὑπῆρξε σκληρὸν δι' αὐτὸν τὸ πρᾶγμα· ἀλλ' ἡ ψυχὴ τοῦ Μαξίμου ἦν τοιαύτη, ὥστε νὰ δύναται νὰ ὑποστῇ τὰς βιαιοτέρας πλήξεις. Ἐπὶ πλέον δὲ τὴν θλίψιν αὐτοῦ διεσκέδαζον αἱ ἱκανοποιήσεις τῆς ἀλαζονείας.

Ἀπὸ διαδόχου τοῦ χρυσοῦ ἐκείνου στέμματος καθίστατο ὁ βασιλεὺς καὶ ὁ ἀναμφισβήτητος ἀρχηγὸς δυναστείας πανισχύρου.

Τοῦ λοιποῦ θὰ διηύθυνε μόνος καὶ ἄνευ ἐξελέγξεως τὴν κολοσσιαίαν ἐκείνην περιουσίαν, ἧς τὰ εἰσοδήματα εἶναι μεγαλείτερα καὶ τῶν θησαυρῶν τοῦ πλουσιωτέρου πρίγκηπος. Διέταξε περίλαμπρον κηδείαν, διένειμεν εἰς τοὺς πτωχοὺς τῶν Παρισίων ποσὰ ὑπερβολικὰ δι' ἄλλους, ἅτινα ὅμως ἐξερχόμενα τοῦ χρηματοκιβωτίου του εἶχον ἀξίαν δηναρίου ἢ ὀβολοῦ, καὶ τὸ πᾶν ἐπανῆλθεν ἐν τῇ συνήθει τάξει.

Παρετηρήθη ὅμως εἰς αὐτὸν αἰφνιδία μεταβολή.

Τὸ τραῦμα ὅπερ ἐτίτρωσκε συγχρόνως τὴν τε στοργὴν καὶ τὴν ὑπερηφάνειαν αὐτοῦ κατέστησεν αὐτὸν ψυχρότερον καὶ σκληρότερον ἢ πρότερον.

Ἐν ταῖς σχέσεσιν αὐτοῦ πρὸς τοὺς ἄνδρας ἐφέρετο μετὰ μεγαλαυχίας καὶ τραχύτητος σχεδὸν ὑβριστικῶν, μετὰ τῶν γυναικῶν δὲ συμπεριεφέρετο μετὰ εὐγενοῦς καὶ ψυχρᾶς ἀδιαφορίας, ἐμβαλλούσης αὐτὰς εἰς ἀμηχανίαν.

Ἀνέγνωσε πολλάκις καὶ ἐξετέλεσε τὴν διαθήκην τοῦ πατρός του, κατεφρόνησε τοὺς ἄνδρας καὶ ἀπεστράφη τὰς γυναῖκας, αἵτινες ἐξεπλάγησαν διὰ τοῦτο.

Ἂν αὗται ἐγίνωσκον τὸ μυστήριον τῆς ζωῆς του, ὀλιγώτερον θὰ ἐξεπλήσσοντο.

Καθ' ἑκάστην ὁ βαρόνος διήρχετο ἐν τῷ μεγάρῳ τοῦ δάσους τῆς Βουλώνης ὥρας τινὰς εὐτυχεῖς, αἵτινες σπάνιαι οὖσαι ἐν τῇ ζωῇ ἀρκοῦσι νὰ καλλύνωσιν αὐτήν.

Καθ' ἑκάστην ἐπίσης ἀνεκάλυπτε νέα πλεονεκτήματα ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς Γερμανῆς καὶ νέα θέλγητρα.

Ἡ καλλονὴ τῆς ἐρωμένης του ἐπηύξανε, κατέστη δὲ ἀπαστράπτουσα ἐν μέσῳ τῆς πολυτελείας ἐκείνης καὶ τῆς εὐημερίας, ἐν ᾗ ἡ Γερμανὴ ἀνεπετάννυτο ὡς ἀνθοδέσμη περιποιουμένη ὑπὸ εὐφυοῦς κηπουροῦ.

Πλησίον αὐτῆς ἐπὶ ἓν ἔτος καὶ πλέον ἀνεπαύετο ὁ βαρόνος ἐκ τῆς τύρβης τοῦ κόσμου καὶ ἐλησμόνει τὰς μερίμνας αὐτοῦ καὶ τὰς ὑποθέσεις, εἰς ἃς ἠσχολεῖτο τὴν πρωΐαν μετὰ τῆς δραστηριότητος πνεύματος ἄνευ ὁρίων ἀπλήστου.

Οἱ μετὰ τῆς λατρευτῆς ἐκείνης γυναικὸς συνδέοντες αὐτὸν δεσμοὶ ἀντὶ νὰ χαλαρωθῶσι σὺν τῷ χρόνῳ, ἰσχυρότερον συνεσφίγχθησαν.

Ἡ ἐπιθυμία τῆς Γερμανῆς νὰ ζῇ μεμονωμένη καὶ ἄνευ ἐπιδείξεως, ἐγένετο σεβαστὴ τόσον, ὥστε οὐδεὶς ἐγνώριζε τὰς μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ βαρόνου σχέσεις.

Πλὴν μυστικῶν τινων ἐξόδων εἰς τὸ θέατρον, ἐν ἰσογαίῳ θεωρείῳ, σπανίων τινων περιπάτων εἰς τὸ δάσος καθ' ἃς ὥρας ἀπεσύρετο τὸ πλῆθος, ἐν κατακλείστῳ ὀχήματι, ἐκδρομῶν τινων ἐν τῇ ἐξοχῇ, ἡ Γερμανὴ ἐνεκλείετο ἐν τῇ ὑπ' αὐτῆς καλουμένῃ ὡραίᾳ φυλακῇ.

Βαθμηδὸν ἐξωκειώθη τῇ χλυδῇ καὶ τῇ εὐμαρίᾳ, μόλις δ' ἐνεθυμεῖτο τὰς παρελθούσας αὐτῇ ἀτυχίας. Σπανίως καὶ ὅλως ἀορίστως ἀνεμιμνήσκετο τῆς ὁδοῦ τοῦ Γύψου.

Καὶ αὐτὸν τὸν σύζυγόν της, περὶ οὗ δὲν ἤκουέ τι πλέον, σχεδὸν τὸν ἐλησμόνησεν.

Ἐνίοτε μόνον ἐσκέπτετο τί νὰ ἀπέγεινεν οὗτος.

Ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ τὸ μάθῃ.

Τὰ ἴχνη του ἀπωλέσθησαν.

Ἄλλως τε ὁ ἐραστὴς αὐτῆς δὲν τῇ ἔδιδε καιρὸν ν' ἀναμιμνήσκηται τοῦ παρελθόντος, τοῦθ' ὅπερ ἀπέκρυπτεν αὐτῷ.

Καθ' ἑκάστην καὶ νέας παρεσκεύαζε δι' αὐτὴν ἐκπλήξεις.

Ἐπλήρου αὐτὴν διὰ δώρων καὶ γενναιοδωριῶν, ὡς καὶ ἐκείνη ἐπλήρου αὐτὸν διὰ πλήρους τρυφερότητος καὶ θερμοῦ ἔρωτος.

Οἱ μῆνες παρήρχοντο δι' αὐτοὺς ὡς ἡμέραι, αἱ ἡμέραι ὡς ὧραι, ἐβαυκαλίζετο δὲ ἡ Γερμανὴ ἐν τῇ θελκτικῇ ἐκείνῃ ἀσφαλείᾳ, ὅτε ἀπροσδόκητα συμβεβηκότα ἐπῆλθον καὶ ἐτάραξαν τὴν εὐτυχίαν ἐκείνην, ἥτις ἐφαίνετο οὐδένα διατρέχουσα κίνδυνον.

[Ἕπεται συνέχεια].

Τόνυ

ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ

Μυθιστορία ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΡΙΣΒΟΥΡΓ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

— Ἂς ἴδωμεν, κρούει ἢ δὲν κρούει τὴν θύραν; εἶπεν ἕτερος.

— Ἐὰν εἶχε τὴν σάλπιγγα τῶν προγόνων του, διὰ τῆς ὁποίας ἀνήγγελλον τὴν παρουσίαν των ἐνώπιον κινητῆς γεφύρας φεουδαλικοῦ τινος πύργου, θ' ἀνήγγελλε καὶ αὐτὸς ἤδη τὴν παρουσίαν του, εἶπε γελῶν ὁ κ. Σανζάκ.

— Ἐπιστρέφει, δὲν πρέπει νὰ προχωρήσῃ.

— Αὐτὸ εἶναι ἀτολμία δι' ἕνα ἀπόγονον γενναίων ἱπποτῶν, εἶπε σαρκαστικῶς ὁ κ. Σανζάκ.

Ὁ νέος ἐπανακάμψας ἤκουσε λεπτὰ σκώμματα, εἰς ἃ εὐφυῶς ἀπεκρίθη, γελῶν μετὰ τῶν φίλων αὐτοῦ.

— Μ' ὅλα ταῦτα, ἐπανέλαβεν ὁ ὑποκόμης, ἠκούσαμεν τὴν φωνήν, δὲν εἴδομεν ὅμως τὴν ἀοιδόν.

— Ὦ! θὰ ἦναι κἀνὲν παιδίον! ὑπέλαβεν ὁ Ἀδριανός.

— Ποίαν ἡλικίαν τῷ δίδεις;

— Δέκα ἢ δώδεκα ἐτῶν.

— Καὶ ὅμως, ἀγαπητέ, εἶσαι καταγοητευμένος.

— Ὄχι ὅσον νομίζεις.

— Σᾶς εἶδα ὅταν ἐμέλλετε νὰ διασκελίσετε τὸν τοῖχον.

— Ἐπροχώρησα ἐκ περιεργείας.

— Ὁ Γάστων ἐφρόντισε νὰ μᾶς εἴπῃ ὅτι ἀγαπᾶτε τὰς παρατόλμους ἐπιχειρήσεις.

— Ὅταν παρουσιάζωνται, ναί.

— Αἴ, ἰδοὺ μία.

— Τὴν ἀφίνω εἰς σᾶς, Σανζάκ.

— Ὥστε δὲν ἐπιθυμεῖτε νὰ ἱκανοποιήσητε τὴν περιέργειάν σας;

— Ποσῶς.

— Γνωρίζομεν τώρα, κύριοι, ὅτι ἡ οἰκία κατοικεῖται, ἢ ὅτι τοὐλάχιστον εὑρίσκεταί τις εἰς τὸν κῆπον· ὥστε δυνάμεθα νὰ παρακαλέσωμεν νὰ μᾶς ἀνοίξουν τὴν θύραν καὶ νὰ ζητήσωμεν κἄτι διὰ νὰ δροσίσωμεν τὸν λάρυγγά μας.

Τὸ βλέμμα τοῦ μαρκησίου ἀπήστραψε πρὸς στιγμήν.

— Ἐν πρώτοις δὲν γνωρίζομεν ἂν ἡ θύρα θὰ μᾶς ἀνοιχθῇ, ἀπεκρίθη ὁ Γάστων Δελιμάνς, νοήσας τὴν σημασίαν τοῦ βλέμματος τοῦ Ἀδριανοῦ, ἔπειτα δὲ δὲν εἴμεθα καὶ βέβαιοι ὅτι θὰ εὕρωμεν ἄλλο παρὰ νερόν· θὰ πράξωμεν καλλίτερον, ἐὰν ἀμέσως κινήσωμεν διὰ τὸ Σιρκούρ. Εἴμεθα πολὺ μακράν, καὶ πρέπει νὰ περιπατήσωμεν πολύ, ἐὰν δὲν θέλωμεν νὰ φθάσωμεν εἰς τὴν ἔπαυλιν τὴν νύκτα.

— Ὁ Γάστων ἔχει δίκαιον, εἶπον ἐπιδοκιμαστικῶς οἱ λοιποί.

Ἠγέρθησαν καὶ λαβόντες τὰς κυνηγετικὰς αὐτῶν πήρας καὶ τὰ ὅπλα των, οἱ μὲν ὑπὸ τὸν βραχίονα, οἱ δ' ἐπ' ὤμου, ἐξεκίνησαν.

Ὁ Ἀδριανὸς Βερβεὶν ἔρριψε τελευταῖον βλέμμα ἐπὶ τῆς παλαιᾶς κατοικίας καὶ τῶν τοίχων τοῦ κήπου εἰπὼν καθ' ἑαυτόν :

— Θὰ ἐπανέλθω.

Ἦτο νύξ, ὅτε οἱ κυνηγοὶ ἐπέστρεψαν εἰς τὴν ἔπαυλιν Σιρκούρ, μὲ μεγάλην ὄρεξιν. Τὸ δεῖπνον ἦτο ἕτοιμον καὶ ἐκάθισαν ἀμέσως εἰς τὴν τράπεζαν. Περιττὸν νὰ εἴπωμεν ὅτι κατεβρόχθισαν τὰ παρατεθέντα. Δὲν ὡμίλουν, διότι δυσχερὴς ἀποβαίνει ἡ χρῆσις τῆς γλώσσης, ὅταν τὸ στόμα εἶναι πλῆρες.

Περὶ τὸ τέλος ὅμως τοῦ δείπνου ἤρχισαν νὰ συνομιλῶσιν, ἰδίᾳ δὲ παρεπονοῦντο πολὺ διὰ τὴν σπάνιν τῶν θηραμάτων.

Ὁ Ἀδριανὸς ἐσίγα, σκεπτόμενος καὶ συλλογιζόμενος. Παρετέθη ὁ καφές, τότε δ' ἀποταθεὶς ὁ κ. Σανζὰκ πρὸς τὸν πατέρα τοῦ Γάστωνος, ἠρώτησεν αὐτόν, ἐὰν ἐγνώριζε τὴν πεπαλαιωμένην καὶ μεμονωμένην οἰκίαν, ἣν ἀνεκάλυψεν ἐν ἀγρίᾳ πρὸς τὸ χωρίον Σαμπινὲλ χέρσῳ.

— Τί, ἐπήγατε ἕως ἐκεῖ ; ἀνέκραξεν ὁ κ. Δελιμάνς· ὤ ! τότε ἐννοῶ τὴν μεμψιμοιρίαν σας, διότι δὲν εὑρήκατε κυνήγι. Δύο ἢ τρεῖς φορὰς εἶδον τὴν κατοικίαν ἐκείνην διερχόμενος καὶ δὲν εἰμπορῶ νὰ σᾶς εἴπω τίποτε· ἐνθυμοῦμαι μόνον ὅτι τὸ μέρος ἐκεῖνο ὀνομάζεται Κορδελιέρη. Διατὶ ὠνομάσθη τοιουτοτρόπως, ἀγνοῶ· ἰσχυρίζονται ὅμως ὅτι ἐκεῖ ὑπῆρχον ἄλλοτε μοναχοὶ τοῦ τάγματος τοῦ ἁγίου Φραγκίσκου. Τοῦτο φαίνεται λίαν πιθανὸν καὶ δικαιολογεῖ τὸ ὄνομα Κορδελιέρη, τὸ ὁποῖον ἐδόθη εἰς τὴν κατοικίαν. Νομίζω νὰ ἤκουσα ὅτι ἡ Κορδελιέρη ἤλλαξεν ἰδιοκτήτην πρὸ δύο ἐτῶν, ἀλλὰ δὲν ἠξεύρω ἂν ἡ οἰκία εἶναι ἕως σήμερον ἀκατοίκητος, ὡς ἦτο ἐπὶ πολλὰ ἔτη. Ἐν πάσῃ ὅμως περιπτώσει, ἐὰν ὁ νέος ἰδιοκτήτης ἐγκατέστη ἐκεῖ, δὲν θὰ γίνεται πολὺς περὶ αὐτοῦ λόγος, διότι δὲν ἤκουσα ποτὲ τὸ ὄνομα του. Ἐξ ἄλλου, τὸ Σιρκοὺρ ἀπέχει πολὺ ἀπὸ τὸ Σαμπινέλ, ἐγὼ δὲ δὲν φροντίζω περὶ ἀνθρώπων τοὺς ὁποίους δὲν γνωρίζω.

Ἡ ὁμιλία παρετάθη ἀκόμη ὀλίγον περὶ τῆς Κορδελιέρης καὶ περὶ τῆς ἀοιδοῦ τοῦ κήπου, εἶτα δὲ μετετράπη ἐπὶ ἄλλου ἀντικειμένου.

— Ὁ Ἀδριανός, μὴ θέλων νὰ ἐννοήσωσιν ὅτι κατείχετο ὑπὸ σκέψεων, ἤρχισε νὰ συνδιαλέγηται ὡς οἱ λοιποί· πρὸς στιγμὴν ἀπεμάκρυνε τοὺς διαλογισμοὺς αὐτοῦ καὶ ἐγένετο εὐθυμότατος, μὴ θέλων νὰ ὑποπτεύσωσι τὸ παράπαν τὰ σχέδιά του.

Ἀλλ' ὁ Γάστων, ὅστις δὲν ἔπαυσε παρατηρῶν αὐτὸν καθ' ὅλον τὸ δεῖπνον, ἠνόησεν ὅτι ἐσκέπτετό τι.

Ἐγερθέντες τῆς τραπέζης κατέβησαν εἰς τὸν κῆπον ἵνα καπνίσωσιν, ὁ δὲ Γάστων λαβὼν τὸν βραχίονα τοῦ Ἀδριανοῦ ἔσυρεν αὐτὸν εἰς δενδροστοιχίαν.

— Τί σκέπτεσαι ; τῷ εἶπε.

— Ἐγώ ; τί θέλεις νὰ σκέπτωμαι ;

— Δὲν εἶσαι εἰλικρινής !

— Πῶς τὸ ἐνόησες ;

— Ἐκ τοῦ τρόπου μὲ τὸν ὁποῖον μοῦ ἀπαντᾷς.

Ὁ Ἀδριανὸς ἤρχισε νὰ γελᾷ.

— Ἔλα, ἐπανέλαβεν ὁ Γάστων· ἀπὸ ἐμὲ τὸν φίλον σου, ἀπὸ ἐμέ, ὁ ὁποῖος σὲ ἀγαπῶ ὡς ἀδελφὸν θέλεις νὰ κρύπτεσαι ; Κάτι ἔχεις εἰς τὸν νοῦν σου.

— Κάτι, εἶναι πολὺ ὀλίγον· ἔχω μυρίας σκέψεις εἰς τὸν νοῦν.

— Νὰ μὴ ἔχῃς τὸ χθεσινὸν ἐπεισόδιον ;

— Ὦ ! ὁμολογῶ εἰλικρινῶς, ὅτι ἡ μελῳδικὴ ἐκείνη φωνή, ἡ τόσον νεαρὰ καὶ τόσον γλυκεία, τὴν ὁποίαν ἠκούσαμεν, μοὶ ἐπροξένησε παράδοξον αἴσθησιν.

— Καὶ ἔπειτα ἡ ὀδυνηρὰ ἐκείνη κραυγή, αἱ οἰμωγαί...

— Λοιπόν, ναί, ὅλα αὐτὰ ἠρέθισαν εἰς τὸν ὕψιστον βαθμὸν τὴν περιέργειαν μου, μὲ συνετάραξαν τόσον, ὅσον δὲν δύναμαι νὰ σοὶ ἐκφρασθῶ.

— Τί θὰ κάμῃς ;

— Τί θὰ καμω ;

— Ναί.

— Θέλεις νὰ τὸ μάθῃς.

— Ἀφοῦ σοῦ τὸ ζητῶ.

— Λοιπὸν θέλω νὰ ἴδω τὴν ἀοιδόν.

— Ἐν παιδίον !

— Σὺ εἶπες ὅτι ἡ ἀοιδὸς ἐκείνη εἶναι παιδίον.

— Ἐνδεχόμενον νὰ ἠπατήθην.

— Τέλος ἐπιθυμεῖς νὰ τὴν ἴδῃς ;

— Ναί.

— Διατί ;

— Διότι εἶμαι πεπεισμένος ὅτι μυστήριον κρύπτεται ἐκεῖ.

— Τὸ ὁποῖον θέλεις νὰ μάθῃς ;

— Ναί, ἐὰν ἦναι δυνατόν.

— Ἐὰν ἔχῃς τὴν ἀνάγκην μου, δύναμαι νὰ σὲ βοηθήσω καὶ εἶμαι εἰς τὴν διάθεσίν σου.

— Ἐπὶ τοῦ παρόντος ἓν μόνον σοῦ ζητῶ.

— Τί.

— Νὰ μὴ εἴπῃς τίποτε εἰς κανένα ἐκ τῶν φίλων μας.

— Σοὶ τὸ ὑπόσχομαι.

— Εὐχαριστῶ.

— Ναί, ἀλλὰ θὰ μοὶ εἴπῃς...

— Ἔλα, εἶσαι ὡς ἐγὼ περίεργος, περίμενε δὰ νὰ μάθω !

ΚΓ'

Ἡ οἰκία τοῦ διαβόλου.

Τὴν ἑπομένην περὶ τὴν πρωΐαν ὁ ὑποκόμης Σανζὰκ καὶ τρεῖς ἄλλοι νέοι ἀπῆλθον ἐκ Σιρκοὺρ εἰς Παρισίους, μόνος δὲ ὁ μαρκήσιος Βερβεὶν ἔμεινεν ἐπί τινας εἰσέτι ἡμέρας μετὰ τοῦ φίλου αὐτοῦ, ὅστις μετὰ τοῦ Γάστωνος συνώδευσε τοὺς συντρόφους αὐτῶν μέχρι τοῦ ἐγγυτέρου σταθμοῦ, ἐπιστρέψαντες εἶτα εἰς τὴν ἔπαυλιν ἵνα προγευματίσωσιν.

Τὴν μίαν καὶ ἡμίσειαν ὁ Ἀδριανὸς ἔλαβε τὸ ὅπλον αὐτοῦ.

— Δὲν ζητῶ νὰ ἔλθω μαζῆ σου, τῷ εἶπεν ὁ Γάστων, γνωρίζω ποῦ πηγαίνεις.

Ὁ μαρκήσιος ἀπεκρίθη διὰ μειδιάματος.

— Παίρνεις μαζῆ σου καὶ τὴν κύνα μου τὴν Δώραν ;

— Ὄχι, εὐχαριστῶ.

— Ἐννοῶ, θὰ σὲ ἐνοχλῇ. Τὸ κυνήγιον σήμερον εἶναι ἄνευ θελγήτρων διὰ σέ. Θέλεις νὰ φαίνεσαι μόνον ὡς κυνηγός.

— Ναί.

— Πρὸ πάντων, ἀγαπητὲ Ἀδριανέ, μὴ προβῇς ἀπερισκέπτως.

— Μένε ἥσυχος.

— Θὰ ἐπιστρέψῃς ἀπόψε ἐνωρίς ;

— Ἐνδεχόμενον. Ἀλλ' ἐὰν δὲν εἶμαι ἐδῶ εἰς τὴν ὥραν τοῦ φαγητοῦ μὴ μὲ περιμένετε καὶ μὴν ἀνησυχῆτε.

— Οἱ δύο φίλοι ἔθλιψαν τὴν χεῖρα, ὁ δὲ μαρκήσιος ἀνεχώρησε, φέρων τὴν κυνηγετικὴν αὐτοῦ πήραν καὶ τὸ ὅπλον ἐπ' ὤμου.

Ὡς εἶπε τῷ Γάστωνι ὁ φίλος αὐτοῦ μαρκήσιος Βερβεὶν, ζωηρὰν εἶχεν αἰσθανθῆ ἐντύπωσιν καὶ παράδοξος σκγκίνησις κατέλαβεν αὐτόν. Ὡς ἐκ τοῦ ριψοκινδύνου χαρακτῆρος αὐτοῦ προσειλκύετο φύσει ὑπὸ παντός, ὅπερ ἐφαίνετο μυστηριῶδες· φύσει δὲ ζωηρός, ἱπποτικὸς καὶ ὀλίγον μάλιστα ρωμαντικός, ὠθεῖτο ὑπὸ αἰσθήματος ἀνωτέρου τῆς συνήθους περιεργείας.

Ὁ μαρκήσιος Ἀδριανὸς Βερβεὶν ἦτο ἤδη ὀρφανὸς πατρὸς καὶ μητρός· ἦγε τὸ εἰκοστὸν ἕκτον ἔτος τῆς ἡλικίας καὶ εἶχε πρόσοδον ἑξήκοντα μέχρις ἑβδομήκοντα χιλιάδων φράγκων. Ἡ περιουσία αὕτη ἦτο ἀρκετή. Νέος καλῆς τυχὼν ἀγωγῆς, νοήμων καὶ πεπαιπεδευμένος, ἦν λίαν περιζήτητος ἐν τῷ παρισινῷ κόσμῳ· βλέπων δέ τις τὸ ὡραῖον αὐτοῦ ἀνάστημα, ὀλίγον ὑψηλότερον τοῦ μετρίου, τὰς ὡραίας αὐτοῦ χεῖρας, τὸ ὑψηλὸν μέτωπον, τὴν καστανόχρουν καὶ δασεῖαν αὐτοῦ κόμην, τὸν λεπτὸν μύστακα, τὴν ἐντέλειαν τοῦ προσώπου, τὰς στρογγύλας παρειάς, τὰ κανονικὰ χαρακτηριστικά, τοὺς μεγάλους καὶ ὡραίους αὐτοῦ ὀφθαλμοὺς μετὰ τοξοειδῶν ὀφρύων, τὸ ὡραῖον στόμα καὶ τοὺς λευκοὺς ὀδόντας δὲν ἠδύνατο νὰ μὴ ἀναφωνήσῃ· « Ἰδοὺ ὡραῖος νέος.»

Ἀφ' ἑτέρου ὁ Ἀδριανὸς ἦτο κομψός, χαρίεις, μελίχιος, περιποιητικὸς καὶ ἀείποτε εὔθυμος, πεπροικισμένος δὲ διὰ πάντων τούτων τῶν προσόντων, εἰς ἃ ἁρμόζει ὁ τοῦ μαρκησίου τίτλος, ἠδύνατο νὰ ἐκλέξῃ εὐχερῶς μεταξὺ τῶν δεσποινίδων τῆς ἐκλεκτοτέρας κοινωνίας τῶν Παρισίων ἐὰν ἐπεθύμει νὰ νυμφευθῇ· ἀλλὰ δὲν εἶχε διανοηθῆ τοῦτο.

Ὅταν ἄγῃ τις τὸ εἰκοστὸν ἕκτον τῆς ἡλικίας ἔτος, ἀγαπᾷ ν' ἀπολαύῃ τῆς ἐλευθερίας αὐτοῦ, φοβεῖται ἴσως τὰς μερίμνας τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου καὶ δὲν αἰσθάνεται τὴν ἀναγκην νὰ ἐπιβάλῃ ἑαυτῷ νέα καθήκοντα.

Ἡ καρδία εἶναι ἐλευθέρα, λογίζεται εὐτυχὴς ὁ νέος ἐκεῖνος καὶ ἐξακολουθεῖ διατελῶν ἄγαμος.

Ὁ Ἀδριανός, χωρὶς ν' ἀνησυχήσῃ περὶ τοῦ μέλλοντος, παρῆλθεν ἤδη πολλὰς ἐκ τῶν ὡραίων τοῦ βίου του ἡμερῶν ἀσυναισθήτως· ἐπειδὴ δὲ ἄλλοτε ἦτο ὀλίγον ἐρωτευμένος, ἐφανταζετο ὅτι ἀρκούντως ἠγαπησε καὶ παρίστα πρὸς τοὺς φίλους αὐτοῦ πρόσωπον σκεπτικοῦ καὶ κορεσθέντος ὑπὸ τοῦ ἔρωτος. Πόσους βλέπομεν τοιούτους σήμερον ὑπερηφανευομένους διὰ τοῦτο; Τὸ νὰ φαίνηταί τις ἔχων ἐλαττώματα πλείονα τῶν ὅσα πράγματι ἔχει, τὸ τοιοῦτον εἶναι νόσος τῆς ἡμετέρας ἐποχῆς. Ἐπιβλαβὴς καὶ ἀηδὴς ἡ ἀλαζονία αὕτη, μωρὰ κενοδοξία!

Εὐτυχῶς ὅμως ὁ μαρκήσιος Βερβεῖν οὔτε σκεπτικὸς οὔτε κεκορεσμένος ἦτο· ἄλλως δὲ οὐδὲ καιρὸν εἶχεν εἰσέτι νὰ κατασωτεύσῃ τὴν ζωήν.

Ὁ νέος ὥδευσε μὲ τακτικὸν βῆμα, διότι πρὸ τῆς τρίτης ὥρας ἀφίκετο εἰς Κορδελιέρην.

Κατ' ἀρχὰς παρετήρησεν ἐπὶ πολὺ τὸ μελαγχολικὸν κτίριον. ἐπὶ τῆς στέγης τοῦ ὁποίου εἶχε καθεσθῆ γλαῦξ, ἀποπτᾶσα ἀπὸ μιᾶς τῶν πτελεῶν εἰς τὸν θόρυβον τοῦ βαδίσματος αὐτοῦ. Διενοήθη νὰ φονεύσῃ τὸ πτηνόν, ἀλλὰ δὲν τὸ ἔπραξε, φοβούμενος μὴ διαταράξῃ τὴν σιγὴν τῆς ἐρημίας ἐκείνης. Πλησιάσας τὸν τοῖχον προσήλωσε τὸ οὖς, δὲν ἤκουσεν ὅμως θόρυβον, οὔτε ἐν τῇ οἰκίᾳ, οὔτε ἐν τῷ κήπῳ. Εἶχε λοιπὸν ἀπέλθει ἐκεῖθεν ἡ ἀοιδός; Ἐσκέπτετο, ὡς ἂν εἰ ἔπρεπε νὰ ἐμφανισθῇ αὐτὸς ἐκεῖ ἵν' ἀκουσθῇ ἡ φωνή της. Καὶ ὥδευσε βραδέως πρὸς τὴν θύραν, ἔνθα στὰς ἠκροάσθη. Ἡ αὐτὴ ἐπεκράτει σιωπή, ταρασσομένη μόνον ὑπὸ τοῦ θροῦ τῶν φύλλων, ἑτοίμων ἤδη νὰ πέσωσιν ἀπὸ τῶν δένδρων, ὑπὸ τῆς μονοτόνου φωνῆς, γρύλλου, κεκρυμμένου ὑπὸ χόρτον καὶ ὑπὸ τοῦ ἄσματος τέττιγος. Ὁ νέος ἐρρίγησεν ἐξ ἀνυπομονησίας.

— Εἶναι πλέον ἢ μελαγχολικὸν τὸ θέαμα, ἐψιθύρισεν, εἶναι πένθιμον!

Μετὰ μικρὸν δ' ἐπανέλαβεν:

— Εἶναι ἆρά γε δυνατὸν νὰ ζῶσιν ἄνθρωποι μεταξὺ τῶν μεμονωμένων αὐτῶν τοίχων; Ἡ θέα τῆς κατοικίας αὐτῆς, ἡ ὁποία ὁμοιάζει πρὸς τάφον, ἀναπολεῖ εἰς τὸν νοῦν μου τοὺς μύθους τῶν νεραΐδων, τοὺς ὁποίους μοὶ ἔλεγεν ἄλλοτε ἡ τροφός μου. Πράγματι δὲ νομίζει τις ὅτι οἱ κάτοικοι τῆς οἰκίας αὐτῆς ἀπεκοιμήθησαν δι' αἰῶνα ὅλον. Ἂς ἴδωμεν, διατί ἦλθον ἐδῶ; Διὰ νὰ ἴδω καὶ νὰ μάθω. Πόθεν πηγάζει ὁ φόβος αὐτὸς ὁ ὁποῖος μὲ ἐμποδίζει νὰ κτυπήσω εἰς τὴν θύραν; Βεβαίως δὲν φοβοῦμαι, ἀλλὰ στεροῦμαι τόλμης· εἶμαι τεταραγμένος, ἀνήσυχος, αἰσθάνομαι ὅτι κάτι μὲ ἐμποδίζει.

Οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἦσαν ἐστραμμένοι πρὸς τὰ κάτω.

— Μπᾶ! ὑπέλαβεν, αὐτὸ εἶναι νέον.

Καὶ ἀπομακρυνθεὶς βήματά τινα προσέβλεψε περὶ ἑαυτὸν μετὰ προσοχῆς.

— Ναί, ναί, ἐπανέλαβεν· δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ἢ χθὲς τὸ ἑσπέρας, ἢ τὴν νύκτα, ἦλθεν ἐδῶ ἄμαξα· τὰ ἴχνη τῶν τροχῶν εἶναι εἰσέτι νωπά, ἐσταμάτησεν ὀλίγον εἰς τὴν θέσιν αὐτὴν ἐκ τῶν ποδοκτυπημάτων αὐτῶν καὶ τῶν ἰχνῶν τῶν πετάλων ἐπὶ τοῦ ἐδάφους φαίνεται ὅτι τὸ ζῶον περιέμενεν ἀνυπομονῶν.

Ἐξήτασε καὶ πάλιν μετὰ προσοχῆς τοὺς τροχοὺς τῆς ἁμάξης.

— Στοιχηματίζω, εἶπε καθ' ἑαυτόν, ὅτι εἷς ἢ περισσότεροι κάτοικοι τῆς οἰκίας καὶ ἴσως ὅλοι ἀνεχώρησαν. Τὰ πρῶτα αὐτὰ ἴχνη, τὰ ὁποῖα διευθύνονται πρὸς τὴν οἰκίαν, ἐλαφρῶς ἐχάραξαν τὸ ἔδαφος, ἐνῷ αὐτά, τὰ ὁποῖα εἶναι καὶ βαθύτερα, σημαίνουν ὅτι ἐπὶ τῆς ἁμάξης ὑπῆρχε βάρος. Ὦ! δὲν πρέπει πλέον ν' ἀπορῶ, διότι δὲν ἀκούω θόρυβον. Σήμερον ἡ Κορδελιέρη εἶναι ἔρημος.

Μετὰ στιγμιαίαν σκέψιν ἐξηκολούθησεν·

— Ὁ τοῖχος αὐτὸς εἶναι ὑψηλός, ἀλλ' εὐκόλως ἠμπορεῖ ν' ἀναβῇ κανεὶς μὲ κλίμακα· δύναμαι νὰ στρέψω τὸν κῆπον καὶ νὰ πλησιάσω πολὺ σιμὰ εἰς τὴν οἰκίαν, ἀλλὰ χωρὶς νὰ ἀναλογισθῶ ὅτι εἶναι σοβαρὸν νὰ εἰσέλθω εἰς κλειστὴν οἰκίαν, δὲν τὸ θέλω ποσῶς αὐτό. Τέλος πάντων, διατί νὰ μὴ προσπαθήσω πρῶτον νὰ λάβω πληροφορίας περὶ τῆς Κορδελιέρης καὶ περὶ τῶν κατοίκων αὐτῆς; Βεβαίως κάτι θὰ μάθω εἰς τὸ χωρίον Σαμπινέλ. Ἐξαίρετος ἰδέα. Ἂς ὑπαγω εἰς τὸ Σαμπινέλ.

Καὶ ἀναρτήσας τὸ ὅπλον αὐτοῦ ἐπ' ὤμου διηυθύνθη ταχέως πρὸς τὸ χωρίον.

Ἐγγὺς τῆς εἰσόδου τοῦ χωρίου τούτου, ἀριθμοῦντος μόλις πεντακοσίους κατοίκους, πλὰξ σιδηροφύλλου ἐπὶ σιδηρᾶς ραβδου προσηρμοσμένη προσείλκυσε τὸ βλέμμα τοῦ μαρκησίου Βερβεῖν. Ἐπὶ τῆς πλακὸς ταύτης ὑπῆρχε ζωγραφία ζώου τινός, ἐφ' ἧς ἀνεγινώσκοντο εἰσέτι αἱ σχεδὸν ἀπεσβεσμέναι αὗται λέξεις: «Τῷ Χρυσῷ Λέοντι». Ὤφειλε νὰ μένῃ εὐχαριστημένος ἐκ τούτου. Ἡ ζωγραφία ἦτο λέων.

— Ξενοδοχεῖον εἶναι, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ νέος. Κάτι θὰ μάθω.

Καὶ εἰσῆλθεν εἰς αὐτό.

Πρὸς ὑποδοχήν του ἔδραμον ὁ ξενοδόχος ἡ σύζυγος αὐτοῦ καὶ ἡ ὑπηρέτρια.

— Καλημέρα σας, κύριε, τί ἐπιθυμεῖ ὁ κύριος; εἶπον καὶ οἱ τρεῖς ὁμοῦ.

Ἡ γυνὴ ἐπανέλαβεν:

— Ὁ κύριος ὑποφέρει ἀπὸ ζέστην· ὁ ἱδρῶτας τρέχει ἀπὸ τὸ μέτωπόν του, βέβαια θὰ θέλῃ τίποτε δροσιστικόν.

— Ναί, ἔχετε καλὴν μπίραν;

— Ἐξαίρετον. ἔχομεν τοῦ Στρασβούργου, ἀπεκρίθη ὁ ξενοδόχος.

— Δὲν ἄδειασα οὔτε τουφέκι.

— Δὲν ἔχει κυνῆγι ἐφέτος εἰς τὰ μέρη μας, ἂν καὶ κάτι εὑρίσκει κανείς.

Ἡ ὑπηρέτρια ἐπανῆλθε φέρουσα φιάλην, ἣν ἔθηκεν ἐπὶ τῆς τραπέζης μετὰ ποτηρίου.

Ὁ μαρκήσιος ἀνήρτησε τὴν κυνηγετικὴν αὐτοῦ πήραν.

— Ἀγαπᾶτε νὰ μοῦ κάμετε συντροφιά; ἠρώτησε τὸν ξενοδόχον.

— Πολλὴν τιμὴν μοῦ κάμνετε, κύριε.

— Ἔλα δά, φέρε ἀκόμη ἕνα ποτῆρι.

Ὁ ξενοδόχος ἐκάθησεν ἀπέναντι τοῦ νέου, ὅστις πληρώσας τὰ ποτήρια ἐκένωσε τὸ ἰδικόν του ἀπνευστί.

— Λοιπόν, κύριε, πῶς τὴν εὑρίσκετε;

— Πολὺ δροσερή. Πῶς ὀνομάζεσθε,

— Χριστοφόρος Βερναρδῖνος, κύριε, ξενοδόχος εἰς τὸ Σαμπινέλ ἀπ' ἐδῶ καὶ τριάντα χρόνια.

— Ἀπὸ τριάντα χρόνια! εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος διὰ τοῦτο.

— Καὶ σεῖς, κύριε, εἴσθε ἀπ' ἐδῶ; Δὲν ἔχω τὴν τιμὴν νὰς σᾶς γνωρίζω, καὶ λαμβάνω τὴν εὐχαρίστησιν νὰ σᾶς βλέπω πρώτην φορὰν σήμερον.

— Κατοικῶ εἰς τὸ Παρίσι.

— Ἄ! εἴσθε Παρισινός!

— Διὰ τὴν ὥραν εὑρίσκομαι εἰς τὸ Σιρκοὺρ εἰς ἑνός μου φίλου.

— Τὸ εἰξεύρω, εἴσθε εἰς τὴν ἔπαυλιν τοῦ Σιρκοὺρ καὶ ὁ φίλος σας εἶναι ὁ κύριος Γάστων Δελιμάνς.

— Βλέπω ὅτι τοὺς γνωρίζεται ὅλους ἐδῶ.

— Λογαριάζετε, κύριε, ξενοδόχος ἀπ' ἐδῶ καὶ τριάντα χρόνια.

— Ἀλήθεια, τότε, κύριε Βερναρδῖνε, θὰ εἰμπορῆτε νὰ μοῦ δώσετε μίαν πληροφορίαν.

— Μὲ ὅλην μου τὴν εὐχαρίστησιν, κύριε.

— Πῶς ὀνομάζεται ὁ ἰδιοκτήτης μιᾶς παλαιᾶς καὶ μαύρης οἰκίας, ἡ ὁποία ὁμοιάζει μὲ φυλακήν; ἐπέρασα πρὸ ὀλίγου ἀπὸ ἐκεῖ.

— Ὁ κύριος ὁμιλεῖ διὰ τὴν οἰκίαν τοῦ διαβόλου, εἶπεν ἡ κυρία Βερναρδίνου πλησιάσασα πρὸς τὴν τράπεζαν.

— Τί; οἰκία τοῦ διαβόλου! ὑπέλαβεν ἔκπληκτος ὁ νέος, νομίζω ὅτι τὴν ἀρχαίαν αὐτὴν οἰκίαν ὀνομάζουν Κορδελιέρην.

— Ἔστι ὀνομάζεται τὸ μέρος πάντοτε, κύριε· οἰκίαν τοῦ διαβόλου τὴν ὀνομάζουν οἱ χωρικοί.

— Ἄ! καὶ διατί αὐτό;

— Διότι λέγουν καὶ καλὰ ὅτι ἔγεινε κατοικία τοῦ διαβόλου. Καὶ πράγματι, κύριε, ὁ ἰδιοκτήτης της εἶναι πολὺ παράξενος ἄνθρωπος, ὅσον εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ φανταστῇ, καὶ οἱ τρόποι του ἐν γένει καὶ ἡ ζωή του δὲν εἶναι διόλου φυσικά.

— Κυρία Βερναρδίνου μοῦ προξενεῖτε μεγάλην περιέργειαν. Βεβαίως ὁμιλεῖτε περὶ ἀνθρώπου τινός, τὸν εἴδατε;

— Ναί, κύριε, ἀλλὰ μίαν μόνην φορὰν, κατὰ τύχην, διότι πρέπει νὰ σᾶς εἰπῶ ὅτι τὸ πολὺ τρεῖς ἢ τέσσαρες φοραὶς τὸ χρόνο βγαίνει ἔξω.

[Ἕπεται συνέχεια]

Π.

ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΕΡΥ

Ο ΠΟΝΤΙΟΣ ΠΙΛΑΤΟΣ

ΕΝ ΒΙΕΝΝΗ

[Τέλος]

— Νέε, τῷ εἶπον, πρὸ ὀλίγου σᾶς ἀπηύθυνα παράκλησιν· τώρα σᾶς δίδω διαταγήν. Ἡ ἀσφάλεια τῆς εἰς τὴν ἐπαγρύπνησίν μου ἐμπιστευθείσης πόλεως τὸ ἀπαιτεῖ. Θέλω ἡ

μετριότης νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τοὺς λόγους σας. Προσέξατε, ἵνα μὴ παραβῆτε τὰς θελήσεις μου. Γινώσκετε τὰς προθέσεις μου. Ὑπάγετε καὶ εὐδαιμονεῖτε.

»Ταῦτα λέγοντός μου ἡ φωνή μου μετεβλήθη ἀπὸ αὐστηρᾶς εἰς ἠπίαν. Λόγος πικρὸς δὲν εὕρισκεν ἔξοδον ἐκ τῶν χειλέων μου, ἵν' ἀπευθυνθῇ πρὸς τὸν ἐξαίσιον ἐκεῖνον ἄνθρωπον, ὅστις δι' ἑνὸς τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ νεύματος κατεπραΰνε τὰς τρικυμίας τῆς λίμνης, ὡς οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἐμαρτύρουν.

»— Ἄρχον τῆς γῆς, μοὶ εἶπεν, οὐδόλως φέρω εἰς τὰ ἔθνη τὸν πόλεμον, ἀλλὰ τὴν ἀγάπην καὶ τὸν ἔλεον. Ἐγεννήθην τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ὁ Αὔγουστος Καῖσαρ ἔδιδεν εἰς τὸν ρωμαϊκὸν κόσμον τὴν εἰρήνην. Ὁ διωγμὸς δὲν δύναται νὰ προέλθῃ ἐξ ἐμοῦ· τὸν ἀναμένω παρὰ τῶν ἄλλων καὶ δὲν τὸν ἀποφεύγω. Πορεύομαι εἰς συνάντησιν αὐτοῦ, διὰ νὰ ὑπακούσω εἰς τὸ θέλημα τοῦ Πατρός μου, ὅστις μοὶ διεχάραξε τὴν ὁδόν. Φυλάξατε τὴν σύνεσίν σας, τὴν ἄφρονα· εἰς τὴν ἐξουσίαν σας δὲν ἀπόκειται νὰ κρατήσωσι τὸ θῦμα πρὸ τῶν ποδῶν ἐξιλαστικοῦ θυσιαστηρίου.

»Ταῦτα δ' εἰπὼν ἐγένετο ἄφαντος ὄπισθεν τοῦ καταπετάσματος τῆς Βασιλικῆς ὡς σκιά τις φωτεινή.

»Πολὺν χρόνον ἔμεινα βυθισμένος εἰς τὰς σκέψεις μου, συλλογιζόμενος πῶς ἤθελον δυνηθῆ νὰ καταπραΰνω τὴν θύελλαν, ἣν ἔβλεπον ὑποφώσκουσαν εἰς τὸν ὁρίζοντα.

»Ἀλλὰ τί πλειότερον ἠδυνάμην νὰ πράξω; Ὁ τότε βασιλεύων ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ Τετράρχης, ὅστις ἀπέθανε σκωλικόβρωτος, ἦτο μωρὸς καὶ μοχθηρὸς ἄνθρωπος. Οἱ ἄρχοντες τοῦ νόμου εἶχον ἐκλέξει τὸν Ἡρώδην τοῦτον, ἵνα τὸν κάμωσιν ὄργανον τῶν παθῶν των. Πρὸς αὐτὸν δὲ ἀπεταθη πᾶσα ἡ ἐχθρικὴ σπεῖρα, ἵνα λάβωσιν ἐκδίκησιν κατὰ τοῦ Ναζωραίου.

»Ἂν ὁ Ἡρώδης συνεβουλεύετο μόνον τὸ πάθος του, ἤθελε καταδικάσει πάραυτα εἰς θάνατον τὸν Ἰησοῦν. Ἀλλά, καίτοι ἐκλαμβάνων τὴν ἀνίσχυρον βασιλείαν αὐτοῦ ὡς σπουδαῖόν τι κατὰ τὰς ἀσημάντους περιστάσεις, τὴν φορὰν ὅμως ταύτην ὀπισθοδρόμησε πρὸ πράξεως, δυναμένης νὰ τὸν βλάψῃ παρὰ τῷ Καίσαρι.

»Μεθ' ἡμέρας τινὰς εἶδον αὐτὸν ἐλθόντα εἰς τὸ Πραιτώριον. Ἤρξατο τῆς μετ' ἐμοῦ συνομιλίας περὶ πραγμάτων ἀδιαφόρων, ἵν' ἀποκρύψῃ τὸν ἀληθῆ τῆς ἐπισκέψεώς του σκοπὸν καὶ ἐνῷ ἠγείρετο ἀπὸ τῆς ἕδρας αὐτοῦ, ἵνα ἐξέλθῃ μετὰ νωχελοῦς περὶ τὸ λέγειν τρόπου, μὲ ἠρώτησεν ὁποῖον ἦτο τὸ περὶ τοῦ Ναζωραίου φρόνημά μου.

»Τῷ ἀπεκρίθην ὅτι ὁ Ἰησοῦς μοὶ ἐφαίνετο ὡς εἷς τῶν σπουδαίων ἐκείνων φιλοσόφων, ἐξ ὧν γεννῶνται ἐνίοτέ τινες παρὰ τοῖς μεγάλοις ἔθνεσιν· ὅτι οἱ λόγοι αὐτοῦ οὐδόλως ἦσαν ἐπικίνδυνοι, καὶ ὅτι ἡ πρόθεσις τῆς Ρώμης ἦτο ν' ἀφίσῃ τὸν σοφὸν ἐκεῖνον ἄνδρα ἐλεύθερον εἰς τὸ πράττειν καὶ ὁμιλεῖν.

»Ὁ Ἡρώδης μοὶ προσεμειδίασε κακεντρεχῶς καὶ ἀποχαιρετῶν με μετ' εἰρωνικοῦ σεβασμοῦ ἀπῆλθεν.

*
* *

»Προσήγγιζεν ἡ μεγάλη τῶν Ἰουδαίων ἑορτή. Ἠθέλησαν δὲ τότε νὰ ἐπωφεληθῶσι τῆς ἐξάψεως τοῦ λαοῦ, ἥτις ἐδηλοῦτο πάντοτε κατὰ τὰς τελετὰς τοῦ Πάσχα. Ἡ πόλις εἶχε πλημμυρίσει ἐκ ταραχώδους ὄχλου, θανάτου κραυγὰς ἐξεμοῦντος κατὰ τοῦ Ναζωραίου. Οἱ κατάσκοποί μου μοὶ ἀνέφερον ὅτι μετεχειρίσθησαν τὸν θησαυρὸν τοῦ ναοῦ πρὸς ἐξώνησιν τοῦ λαοῦ. Ὁ κίνδυνος ἦτο ἐπικείμενος. Ἑκατόνταρχός τις εἶχεν ἐξυβρισθῆ. Εἶχον θλάσει τὴν κληματίνην ῥάβδον του[1] καὶ κατακαλύψει μὲ ἐμπτυσμοὺς τοὐ πρόσωπόν του.

»Ἔγραψα εἰς Πτολεμαΐδα ὅπου διέμενεν ὁ ἔπαρχος τῆς Συρίας καὶ τῷ ἐζήτησα ἑκατὸν πεζοὺς καὶ ἄλλους τόσους ἱππεῖς. Ὁ ἔπαρχος ἐπέμεινεν εἰς τὴν πρώτην ἄρνησιν. Ἤμην μόνος μετά τινων παλαιστρατῶν ἐν πόλει στασιαζούσῃ. Παρὰ πολὺ ἀνίσχυρος, ἵνα καταστείλω τὴν ἀταξίαν καὶ μὴ ἔχων ἄλλο τι ν' ἀποφασίσω ἢ νὰ τὴν ἀνεχθῶ.

»Εἶχον συλλάβει τὸν Ἰησοῦν καὶ ὁ θριαμβεύων καὶ ἀτακτῶν ὄχλος, ὅστις, οὐ μόνον ἐγίνωσκεν ὅτι οὐδὲν εἶχε νὰ φοβηθῇ ἀπὸ τοῦ Πραιτωρίου, ἀλλ' ἐπίστευεν ἐπὶ τῇ διαβεβαιώσει τῶν ὑποκινούντων αὐτόν, ὅτι σιωπηλῶς ἔδωσα τὴν συγκατάθεσίν μου εἰς τὴν στάσιν, ὁ ὄχλος ὥρμα κατὰ πόδας τοῦ Ναζωραίου κραυγάζων:

»— Ἆρον, ἆρον σταύρωσον αὐτόν!

»Τρεῖς ἰσχυραὶ τάξεις εἶχον συνενωθῆ κατὰ τοῦ Ἰησοῦ· οἱ Πρωδιανοὶ καὶ οἱ Σαδουκαῖοι κατ' ἀρχάς· καὶ ἐκεῖνοι μὲν ἐφαίνοντο ὅτι ἐν τῇ στάσει ἐνήργουν ἕνεκα δύο αἰτίων· ἐμίσουν τὸν Ναζωραῖον καὶ ἠγανάκτουν κατὰ τοῦ ρωμαϊκοῦ ζυγοῦ. Οὐδέποτε μοὶ ἐσυγχώρησαν τὸ ὅτι εἰσῆλθον ἐν τῇ ἁγίᾳ αὐτῶν πόλει μὲ σημαίας φερούσας τὴν εἰκόνα τοῦ Αὐτοκράτορος· καὶ εἰ καὶ τοῖς εἶχον κάμει ἐν τῇ περιστάσει ἐκείνῃ ὀλεθρίαν παραχώρησιν, οὐχ ἧττον, εἰς τὰ ὄμματα αὐτῶν, εἶχε διαπραχθῆ ἱεροσυλία. Ἀνεμιμνήσκοντο δὲ προσέτι καὶ ἑτέρου ἀδικήματος. Ἠθέλησα, ἵνα ὁ θησαυρὸς τοῦ ναοῦ συνεισφέρῃ εἰς οἰκοδομήσεις μνημείων κοινῆς ὠφελείας· τοῦθ' ὅπερ μοὶ ἠρνήθησαν σκαιῶς. Ἑτέρα δέ τις τάξις, ἡ τῶν Φαρισαίων, ἦτον ἀπ' εὐθείας ἐχθρὰ τοῦ Ἰησοῦ. Οὗτοι οὐδόλως ἐσυλλογίζοντο τὸν Ἡγεμόνα· εἶχον μετὰ τραχύτητος ὑπομείνει ἐπὶ τρία ἔτη τοὺς αὐστηροὺς λόγους, οὓς εἶχε σπείρει κατ' αὐτῶν πανταχοῦ πορευόμενος ὁ Ναζωραῖος. Παρὰ πολὺ ἀσθενεῖς καὶ παρὰ πολὺ ψοφοδεεῖς, ἵνα ἐνεργήσωσι μεμονωμένοι, ἠσπάσθησαν μετὰ ζέσεως τὴν ἐχθροπάθειαν τῶν Ἡρωδιανῶν καὶ Σαδουκαίων. Πλὴν τῶν τριῶν τούτων φατριῶν ὤφειλον ἔτι νὰ παλαίσω κατὰ τοῦ πλήθους ἐκείνου τῶν ἀνθρώπων, οἵτινες πάντοτε εἶνε ἕτοιμοι νὰ ριφθῶσιν εἰς στάσιν τινά, ὅπως ἀπολαύσωσι τῆς ἀταξίας καὶ νὰ πίωσιν αἷμα.

»Ὁ Ἰησοῦς ἤχθη εἰς τὸ συμβούλιον τῶν ἱερέων καὶ κατεδικάσθη εἰς θάνατον. Ὁ Ἀρχιερεὺς Καϊάφας ἔκαμε τότε ἐμπαικτικὴν ὑποταγῆς πρᾶξιν· ἐνεθυμήθη ὅτι ἤμην ἀντιπρόσωπος καὶ ἀρχηγὸς τῆς δημοσίας δυνάμεως καὶ μοὶ ἀπέστειλε τὸν καταδικασθέντα, ἵνα ἐκφέρω ἀπόφασιν καὶ ἐνεργήσω τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῆς. Τῷ ἀπήντησα, ὅτι τοῦ Ἰησοῦ ὄντος Γαλιλαίου οὐδόλως ἀπέβλεπε τοῦτο ἐμὲ καὶ παρέπεμψα τὸν Ἰησοῦν πρὸς τὸν Ἡρώδην. Ὁ πανοῦργος τετράρχης ὑποκριθεὶς ταπεινωσιν ἀνωμολόγησε τὸ σέβας αὐτοῦ πρὸς τὸν τοποτηρητὴν τοῦ Καίσαρος καὶ παρέδωκε εἰς χεῖράς μου τὴν τύχην τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου.

»Μετ' οὐ πολὺ τὸ παλάτιόν μου ὡμοίαζε πρὸς ἀκρόπολιν πολιορκουμένην ὑπὸ στρατοῦ, καθότι ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ἡ στάσις ἐλάμβανε νέας ἐπικουρίας· εἶχον προσέλθει ἐκ τῆς ὀρεινῆς τῆς Ναζαρέτ, ἐκ τῶν πόλεων τῆς Γαλιλαίας, ἐκ τῶν πεδιάδων τοῦ Ἐσδρελῶνος. Ἡ Ἰουδαία ἅπασα κατεπλημμύρει τὴν Ἱερουσαλήμ.

»Σύζυγον εἶχον Γαλάτιδα, ἥτις ἐκ τῶν θυγατέρων τοῦ ἔθνους αὐτῆς κατεῖχε τὸ ὑπερφυσικὸν δῶρον τοῦ ἀναγινώσκειν τὸ μέλλον. Προσῆλθε καὶ ἐρρίφθη εἰς τοὺς πόδας μου κλαίουσα καὶ λέγουσα:

»—Φυλάχθητι ἀπὸ τοῦ νὰ ἐπιβάλῃς χεῖρας βιαίας ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου τούτου. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος εἶνε ἅγιος. Τὴν νύκτα ταύτην τὸν εἶδον καθ' ὕπνον· ὡδευεν ἐπὶ τῶν ὑδάτων, ἵπτατο ἐπὶ πτερύγων ἀνέμων, ἀπετείνετο πρὸς τὴν τρικυμίαν, πρὸς τοὺς φοίνικας τῆς ἐρήμου, πρὸς τοὺς ἰχθῦς τῆς λίμνης καὶ τῷ ἀπεκρίνοντο. Ὁ χείμαρρος τῶν Κέδρων ἐκύλιεν αἷμα· αἱ εἰκόνες τοῦ Καίσαρος μοὶ ἐφάνησαν ρυπανθεῖσαι ἐκ τοῦ πηλοῦ τῶν γημονιῶν[1] Οἱ στύλοι τοῦ Πραιτωρίου κατέρρευσαν· ὁ ἥλιος, ὡς τις ἑστιὰς ἐν τῷ τάφῳ, περιεκαλύφθη διὰ πέπλου μέλανος. Ὑπάρχει ἐν τῷ ἀέρι δυστυχία τις, ὦ Πιλάτε! Καὶ ἐὰν δὲν πιστεύῃς εἰς τοὺς λόγους τῆς Γαλάτιδος ἄκουσον ἐν τῷ μέλλοντι τὰς ἀρὰς τῆς γερουσίας καὶ τοῦ Καίσαρος κατὰ τοῦ ψοφοδεοῦς ἀνθυπάτου».

»Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ μαρμαρίνη μου κλίμαξ ἔτρεμεν ὑπὸ τὰ βήματα τοῦ πλήθους. Ἐπανῆγον πρὸς ἐμὲ πάλιν τὸν Ἰησοῦν. Εἰσελθὼν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Κριτηρίου, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῶν φρουρῶν μου, μὲ φωνὴν αὐστηρὰν εἶπον πρὸς τὸ πλῆθος.

»— Τί θέλετε;

»— Θέλομεν τὸν θάνατον τοῦ Ναζωραίου, ἐκραύγαζεν ὁ λαός.

»— Ποῖον εἶνε τὸ ἔγκλημα αὐτοῦ;

»— Ἐβλασφήμισε προειπὼν τὴν καταστροφὴν τοῦ ναοῦ· ἀποκαλεῖ ἑαυτὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ, ἀποκαλεῖ ἑαυτὸν Μεσσίαν, ἀποκαλεῖ ἑαυτὸν βασιλέα τῶν Ἰουδαίων!

»— Ἡ ρωμαϊκὴ δικαιοσύνη δὲν τιμωρεῖ διὰ θανάτου τὰ ἐγκλήματα ταῦτα.

»— Ἆρον, ἆρον, σταύρωσον αὐτόν! ὠρύετο τὸ πλῆθος, χωρὶς ν' ἀκούσῃ τοὺς λόγους μου.

»Ἐκλονεῖτο μέχρι τῶν θεμελίων αὐτοῦ τὸ Παλάτιον ἐκ τῶν τρομερῶν ἐκείνων κραυ-

1. Ῥάβδος ἐκ κλήματος, ἣν οἱ ἑκατόνταρχοι ἔφερον ὡς σύμβολον καὶ ὄργανον τῆς ἀρχῆς των. Σ. Μ.

1. Scalæ gemoniæ ἢ μόνον gemoniæ. Ἐκ τοῦ gemo=στενάζω. Κρημνώδεις τινὲς ἀναβαθμοὶ τοῦ Ἀβεντίνου λοφου ἐν Ρώμῃ δι' ὧν οἱ νεκροὶ τῶν κακούργων ἐσύροντο καὶ ἐρρίπτοντο εἰς τὸν Τίβεριν· τοιοῦτο ἦτο καὶ τὸ ἐν Ἀθήναις βάραθρον ὡς καὶ ὁ ἐν Σπάρτῃ Κεάδας. Σημ. Μεταφρ.

γῶν. Εἷς μόνος ἄνθρωπος ἐν τῷ μέσῳ τῆς φοβερᾶς ἐκείνης σκηνῆς ἦτο γαλήνιος, ὁ Ναζωραῖος! Θὰ τὸν ἐξελάμβανέ τις ὡς τὸ ἐν τῷ ναῷ τῶν Εὐμενίδων ἄγαλμα τῆς ἀθωότητος.

»Μετὰ πολλὰς προσπαθείας, ἃς ἀνωφελῶς ἀπεπειράθην, ἵνα τὸν ἀποσπάσω ἀπὸ τῆς ἐξουσίας τοῦ πλήθους ἐκείνου, ὅπερ ἐγένετο κυρίαρχον, ἔσχον τὴν ἀξιοκατάκριτον ἀδυναμίαν νὰ λάβω μίαν ἀπόφασιν, τὴν κατὰ τὰς ἰδέας μου τῆς στιγμῆς ἐκείνης μόνην δυναμένην νὰ σώσῃ τοὐλάχιστον τὴν ζωήν του· τοῦτο δὲ ἦτο ὅ,τι ἠδυνάμην νὰ ἐλπίσω.

»Διέταξα νὰ τὸν μαστιγώσωσι καὶ ζητήσας προχοΐδα, ἔπλυνα τὰς χεῖράς μου πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ πλήθους, τὸ ὁποῖον δὲν ἤκουσε μὲν τὴν φωνήν μου, ἀλλὰ τοὐλάχιστον ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ τὴν ἀλληγορικὴν τῆς πράξεώς μου ἔννοιαν.

»Ἀλλ' οἱ ἄθλιοι ἀπῄτουν τὴν ζωήν του! Πολλάκις κατὰ τοὺς ἐμφυλίους ἡμῶν πολέμους εἶδον πόσην ἰσχὺν ἔχει ἡ μανιώδης ὁρμὴ τοῦ πλήθους· ἀλλ' ἅπασαι αἱ ἐν τῇ μνήμῃ μου εἰκόνες εἶχον ἐξαλειφθῆ ἐκ τοῦ ὅ,τι κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἔβλεπον. Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι δύναμις καταχθόνιος εἶχεν ἐμπλήσῃ τὴν Ἱερουσαλὴμ δι' ἁπάντων τῶν φασμάτων τοῦ Ταινάρου· τὰ πρὸ ἐμοῦ παρελαύνοντα πρόσωπα ἦσαν ἐρυθρὰ ἀπὸ ἱδρῶτα ἐξ αἵματος καὶ ἐφωτίζοντο ἐκ θειώδους τινὸς ἀντανακλάσεως. Οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι δὲν ἐβάδιζον, ἀλλ' ἁρπάζοντο ὡς ὑπὸ δίνης σπινθήρων, ὡς κύματα ζῶντα ἐκυλίοντο ἀπὸ τοῦ οὐδοῦ τοῦ Πραιτωρίου εἰς τὸ ὄρος Σιών, μετ' ὠρυγμῶν, κραυγῶν, ρόγχων τοιούτων, οἵους οὐδέποτε ἠκούσαμεν, οὔτε τὰς ἐν Πανονίᾳ στάσεις, οὔτε κατὰ τὰς ἐν τῷ Φόρῳ θυέλλας.

»Ἡ ἡμέρα ἐγένετο βαθμηδὸν ζοφερὰ ὡς χειμερινὸν λυκόφως, τοιοῦτον, οἷον ἐθεάθη καθ' ἣν ἡμέραν ἀπέθανεν Ἰούλιος ὁ μέγας. Τοῦτο δὲ συνέβη ὡσαύτως περὶ τὰς εἴδας (ides) τοῦ μηνὸς Μαρτίου. Ἐγὼ δέ, ἠγεμὼν ἐξηυτελισμένος ἐπαρχίας ὑπερβαλλόντως ἀνταρτικῆς, εἶχον στηριχθῆ εἰς στύλον τινὰ τῆς Βασιλικῆς μου καὶ διὰ μόνου τῆς πελιδνῆς ἐκείνης ἡμέρας ἠκολούθησα ἐπὶ πολὺ χρόνον διὰ τοῦ βλέμματος τὴν ταρτάρειον ἐκείνην πομπήν, ἥτις ἀπῆγεν εἰς θάνατον τὸν ἀθῶον Ναζωραῖον. Ἡ πόλις πέριξ ἐμοῦ ἐγένετο ἔρημος· πᾶσα ἡ Ἱερουσαλὴμ εἶχε διαβῆ τὴν ἀπαισίαν πύλην, ἥτις ἦγεν εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης. Ἀὴρ ἐρημώσεως, χροιὰ πένθους μὲ περιεκύκλουν. Οἱ σωματοφύλακές μου εἶχον ἀναμιχθῆ μετὰ τῶν ἱππέων, ὁ δὲ ἑκατόνταρχος, ἵνα ὑποκριθῆ ἔτι σκιάν τινα ἐξουσίας, διερρύθμιζε τὴν ἀταξίαν. Εἶχον μείνει μόνος, καὶ ἐν τῇ συντριβῇ τῆς καρδίας μου ἐννόησα ὅτι τὸ κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην συμβαῖνον ἀνήγετο εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν Θεῶν μᾶλλον ἢ τῶν ἀνθρώπων. Ἀπὸ τοῦ Γολγοθᾶ ἤκουον προερχομένους μεγάλους κρότους, οἵτινες φερόμενοι ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, ἐφαίνοντο ἀναγγέλλοντές μοι ἀγωνίαν, ἣν οὐδὲν ἔτι ἀνθρώπινον οὖς εἶχεν ἀκούσῃ. Νέφη μολύβδινα ἐκάλυπτον τὸ πτερύγιον τοῦ ναοῦ καὶ αἱ εὐρεῖαι διαρρήξεις ἐχαμηλοῦντο ἐπὶ τῆς πόλεως, ἵνα σκεπάσωσιν αὐτὴν ὡς διὰ καλύμματος. Σημεῖα τρομερὰ ἐξεδηλοῦντο οὕτω μετὰ τοσαύτης ὑπερφυοῦς συμφωνίας ἐπί τε τῆς γῆς καὶ ἐν τῷ ἀέρι, ὥστε Διονύσιος ὁ Ἀρειοπαγίτης μ' εἶπον, ὅτι ἀνέκραξεν:

«Ἢ Θεὸς πάσχει, ἢ τὸ πᾶν ἀπόλλυται».

»Κατὰ τὴν πρώτην τῆς νυκτὸς ὥραν περιεκαλύφθην διά τινος μανδύου καὶ κατῆλθον εἰς τὴν πόλιν ἐκ τοῦ μέρους τῆς πύλης τοῦ Γολγοθᾶ. Ἡ θυσία εἶχε τελειωθῆ. Τὸ ἦθος τοῦ λαοῦ δὲν ἦτο πλέον τὸ αὐτό. Ὁ ὄχλος ἐπανήρχετο εἰς τὴν ἀείποτε ταραχώδη Ἱερουσαλήμ, ἀλλὰ τεθλιμμένος, σιωπηλός, κατησχυμένος, ἀπηλπισμένος. Ὅ,τι εἶχε ἰδῇ παρεῖχεν αὐτῷ φόβους καὶ συνειδότος τύψεις. Εἶδον ἐπίσης διερχομένην πρὸ ἐμοῦ τὴν ὀλιγαριθμόν μου ρωμαϊκὴν σπεῖραν, σιγηλὴν καὶ αὐτὴν ὡς τὸν λαόν· ὁ σημαιοφόρος εἶχε κεκαλυμμένον εἰς σημεῖον πένθους τὴν σημαίαν, καὶ εἰς τὰς τελευταίας τάξεις ἤκουσα στρατιώτας τινὰς ὑποψιθυρίζοντας πρὸς ἀλλήλους λέξεις, αἵτινες ἐφάνησάν μοι παράδοξοι καὶ τῶν ὁποίων δὲν ἐνόησα τὴν ἔννοιαν. Ἄλλοι δὲ διηγοῦντο τεράστια πράγματα, σχεδὸν ὅμοια πρὸς τὰ πολλάκις ἐκ βουλήσεως τῶν Θεῶν κατατρομάξαντα τὴν Ρώμην. Ἐκ διαλειμμάτων δὲ συναθροίσεις ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν δακρυρροούντων ἐσταμάτουν ἐπὶ τῆς λυπηρᾶς ἐκείνης ὁδοῦ καὶ ἐστρέφοντο πρὸς τὸ ὄρος, ὅπου ἐγένετο ἡ καταδίκη, ὡς εἰ ζητοῦντες ἐκεῖσε ἀναμενόμενόν τι νέον θαῦμα.

»Ἐπανῆλθον εἰς τὸ Πραιτώριον φέρων ἐντὸς τοῦ στήθους μου ἅπασαν τὴν ἀδημονίαν τοῦ ὄχλου ἐκείνου.

»Ἀνερχόμενος τὴν κλίμακα πρὸς τὴν λάμψιν ἀστραπῆς εἶδον τὰ μάρμαρα τῶν βαθμίδων κεκαλυμμένα ἐκ τοῦ αἵματος τοῦ Ναζωραίου. Ἐκεῖ μὲ ἀνέμενε γέρων τις ἐν ἤθει ἱκέτου· ὄπισθεν αὐτοῦ ἦσαν συσσωρευμέναι γυναῖκες τινές, ὧν μόνον τοὺς λυγμοὺς ἤκουον, διότι ἡ σκιὰ ἐκάλυπτε τὰς μορφὰς αὐτῶν. Ὁ γέρων προσέπεσεν εἰς τοὺς πόδας μου καὶ ἔκλαυσε πολύ. Φοβερὸν εἶνε νὰ βλέπῃ τις γέροντα κλαίοντα.

»—Τί ζητεῖτε, πάτερ μου; εἶπον αὐτῷ μετὰ γλυκύτητος.

»Αὐτὸς δὲ μοὶ ἀπεκρίθη:

»—Εἶμαι Ἰωσήφ, ὁ ἐξ Ἀριμαθείας· ἔρχομαι δέ, ἵνα γονυπετὴς ζητήσω τὴν χάριν νὰ ἐνταφιάσω τὸ σῶμα Ἰησοῦ τοῦ Ναζωραίου.

»Ἀνήγειρα τὸν γέροντα καὶ τῷ εἶπον:

»—Ἡ ἐπιθυμία σας θὰ ἐκτελεσθῇ.

»Ταὐτοχρόνως προσεκάλεσα τὸν Μάνλιον, ὅστις μετὰ στρατιωτῶν τινῶν ἀπῆλθε, ἵνα ἐπιβλέπῃ τὰ κατὰ τὸν ἐνταφιασμὸν καὶ ἵνα θέσῃ φρουροὺς ἐπὶ τοῦ τόπου τῆς ταφῆς, ἵνα μὴ βεβηλωθῇ. Μετάτινας ἡμέρας ὁτάφος ἐκεῖνος ἦτο κενός, οἱ δὲ μαθηταὶ τοῦ Ἰησοῦ ἐκήρυττον πανταχοῦ ὅτι ὁ διδάσκαλος αὐτῶν εἶχεν ἀναστῆ, ὅπως προεῖπεν αὐτοῖς.

»Ἐν τελευταῖον χρέος μοὶ ἔμενεν ἔτι νὰ ἐκπληρώσω. Ὤφειλον νὰ γνωρίσω εἰς τὸν Καίσαρα ἅπαν τὸ ἐξαίσιον ἐκεῖνο γεγονός· ἔπραξα δὲ τοῦτο μὲ τὰς μεγαλειτέρας λεπτομερείας οὐδὲν ἀπροκρύψας αὐτῷ. Τὴν ἐπιστολήν μου ἔγραψα τὴν αὐτὴν ἐκείνην νύκτα, ἥτις διεδέχθη τὴν ἀπαισίαν ἐκείνην ἡμέραν. Ἡ ἠὼς μὲ κατέλαβε μὲ τὸ πτύλον ἀνὰ χεῖρας.

»Ἄφισα τὰς πινακίδας ἀκούσας τὰς τρανοσάλπιγγας ἠχούσας τὸν ἦχον τῆς Ἀρτέμιδος· καὶ ἐνῷ ἔρριπτον ἓν βλέμμα πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἡ Πύλη τῆς Καισαρείας, εἶδον μεγάλην φρουρῶν καὶ στρατιωτῶν κίνησιν καὶ ἤκουσα μακρόθεν ἄλλας τρανοσάλπιγκας παιανιζούσας τὸ ἐμβατήριον τοῦ Καίσαρος· ἦτο ἡ στρατιωτικὴ ἐπικουρία, ἥτις μοὶ ἐστέλλετο, δύο χιλιάδες λογάδων ἀνδρῶν, οἵτινες ἐπειγόμενοι εἶχον ὁδεύσει καθ' ὅλην τὴν νύκτα.

»—Ὦ! ἔπρεπεν ἄρα ν' ἀποτελειωθῇ τὸ μέγα ἀνόμημα! ἀνέκραξα συστρέφων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου τὰς χεῖράς μου· ἀφικνοῦνται τὴν ἐπισῦσαν, ἵνα σώσωσι τὸν κατὰ τὴν προτεραίαν θυσιασθέντα ἀθῶον! Ὦ τῆς ἀπηνοῦς τῆς εἱμαρμένης εἰρωνείας!

»Οἴμοι! Ὅπως ἐπὶ τοῦ σταυροῦ ὁ Ναζωραῖος εἶχεν εἰπεῖ: «τὰ πάντα τετέλεσται»

»Περιβεβλημένος ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης φοβερὰν δύναμιν δὲν ἔθηκα πλέον ὅρια εἰς τὸ μῖσός μου κατὰ τοῦ λαοῦ ἐκείνου, ὅστις μ' εἶχε κάμει νὰ γείνω ψοφοδεὴς καὶ ἐγκληματίας. Ἐνέσπειρα τὸν τρόμον εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα.

»Μετ' οὐ πολὺ δὲ ὡς ἵνα δώσω σφοδροτέραν εἰς τὴν ἐκδίκησίν μου διέγερσιν ὁ Αὐτοκράτωρ μοὶ ἔγραψεν ἐπιστολήν, ἐν ᾗ αὐστηρῶς ἤλεγχε τὴν διαγωγήν μου. Ἡ περὶ τοῦ θανάτου τοῦ Ἰησοῦ ἔκθεσίς μου ἀναγνωσθεῖσα ἐν πλήρει τῆς Γερουσίας συνεδριάσει εἶχε διεγείρει ἐν αὐτῇ βαθυτάτην συγκίνησιν. Ἡ εἰκὼν τοῦ Ναζωραίου ὡς Θεοῦ τιμηθέντος εἶχε τεθῇ πρὸ ὀλίγου ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Αὐτοκρατορικοῦ παλατίου τόπῳ. Οἱ αὐλικοί, οἵτινες ἦσαν ἐναντίοι μου, ἔλαβον ἐκ τούτου πρόφασιν, ἵν' ἀρχήσωσι τὴν μακρὰν ἐκείνην τῶν κατηγοριῶν σειράν, ἥτις πολλὰ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Τιβερίου ἔτη μ' ἔφερον ἐπὶ τέλους εἰς ταύτην τὴν πόλιν τῆς ἐξορίας, ὅπου ὁ βίος μέλλει νὰ τελειώσῃ ἐν στενοχωρίαις καὶ τύψεσι τοῦ συνειδότος.

»Ἤδη σοὶ εἶπον τὰ πάντα, ὦ Ἀλβῖνε! Ὁ λόγος μου σ' ἔκαμε νὰ εἰσδύσῃς ἐντὸς τῆς ψυχῆς μου· καὶ θέλεις σύ, τοὐλάχιστον, μοὶ ἀποδώσει δικαιοσύνην λέγων, ὅτι ὁ Πιλάτος ὑπῆρξε δυσυχὴς μᾶλλον ἢ μοχθηρός».

Γ'

Ὁ γέρων ἐσίγησε· δάκρυα ἔρρεον κατὰ μῆκος τῶν ἐρρυτιδωμένων αὐτοῦ παρειῶν· οἱ ἀπλανεῖς καὶ ἀμαυροὶ αὐτοῦ ὀφθαλμοὶ ἐφαίνοντο ὡς εἰ ἐθεώρουν μετὰ τρόμου ἀόρατον, διὰ πάντα ἄλλον ἢ δι' αὐτόν, εἰκόνα, φαντασμαγορίαν, πένθιμον παρελθόντος ἀείποτε παρόντος. Ὁ Ἀλβῖνος ἦτο βεβυθισμένος εἰς ζοφερὰν ἀνησυχίαν καὶ ἀνεζήτει λόγους ἐπιτηδείους, ἵνα παράσχῃ παραμυθίαν τινὰ εἰς τὸν ἐπίφοβον φίλον του.

— Πόντιε, τῷ εἶπε, τὰ δυστυχήματά σου δὲν εἶνε συνήθη. Ἀλλὰ τὸ βάλσαμον δύναται ἔτι νὰ εἰσαχθῇ ἐπὶ τῶν ἑλκῶν τῆς καρδίας σου· δέον ἐπικαλεσθῶμεν τὰς Λιτάς[1], τὰς χωλὰς ἐκείνας κόρας, αἱ ὁποῖαι ἀφοπλίζουσι τὴν ὀργὴν τῶν Θεῶν.

1. Λιταὶ = δεήσεις. Θεαὶ τῆς Ἑλλ. Μυθολογίας. Σημ. Μεταφρ.

Ὁ Πιλάτος ἐμειδίασε μειδίαμα ἀναμεμιγμένον μὲ δάκρυ, τὸ ὁποῖον κατετρόμαξε τὸν συνετὸν Ἀλβῖνον.

— Ἡ πόλις εἶνε κακὴ διὰ σέ, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἀλβῖνος, τὸ μῖσος ἐνοικεῖ εἰς τὰς δημοσίας πλατείας, καὶ ὁ Ἰανός[1] ὅστις ἐπαγρυπνεῖ ἐπὶ τῆς φλιᾶς τῶν οἰκιῶν, δὲν προστατεύει τὴν οἰκιακὴν ἑστίαν κατὰ τῶν ἔξωθεν καταιγίδων. Διατί δὲν πηγαίνεις νὰ ζητήσῃς εἰς τὰ ὄρη μας σμικρόν τι μέρος τῆς ἡσυχίας ἐκείνης, ἣν θὰ σοὶ ἀπαρνηθῶσιν ἐνταῦθα ; Ὁ ἀὴρ τῶν ἀγρῶν προσκαλεῖ εἰς ἀνάπαυσιν καὶ παραινεῖ τὴν λήθην τῶν μεριμνῶν.

— Φοβοῦμαι ὅτι σὲ ἐννοῶ, εἶπεν ὁ Πιλάτος, μὲ συγκίνησιν ἐπὶ τῶν χειλέων καὶ ὠχρότητα ἐπὶ τῶν παρειῶν· ναί ! φοβοῦμαι ὅτι σὲ ἐννοῶ· κάμνεις ὡς τὸν ὄφιν περιστροφὴν μακράν, ἵνα φθάσῃς πρὸς τὸν σκοπόν σου. Θέλεις νὰ κλείσῃς εἰς τὸν γέροντα τὴν θύραν τῆς οἰκίας σου.

— Οἱ Θεοί, οἵτινες μὲ ἀκούουν καὶ τοὺς ὁποίους ἐπιμαρτύρομαι, εἶπεν ὁ Ἀλβῖνος, οἱ Θεοὶ εἰξεύρουν ἂν ἐγὼ παρεβίασά ποτε τοὺς ἱεροὺς τῆς φιλοξενίας νόμους, ἀλλά...

— Ναί, διέκοψεν ὁ γέρων, ναί, πρὸς τοὺς ἄλλους, ἀλλὰ θέλεις δικαιολογήσῃ πρὸς ἐμὲ σεαυτόν, ὅτι τοὺς παραβαίνεις· σὲ ἐννοῶ ἀκόμη, μὴ τελειώσῃς τὴν φράσιν σου· πρέπει νὰ ἀπαλλάξῃς τὸν φίλον σου τῆς ἀμηχανίας τῶν λόγων, οἵτινες εἶνε ἀπεχθεῖς εἰς τὰ χείλη. Ἀλβῖνε, ὁ γηραιὸς στωϊκὸς ἐξεγείρεται ἐν ἐμοί, ἡ ἐκ κηροῦ λαμπὰς θαμβόνει τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὶν ἢ σβεσθῇ. Ἄκουσον, Ἀλβῖνε, θ' ἀποχαιρετίσω τοὺς ἐφεστίους Θεούς σου, θ' ἀναχωρήσω.

Ὁ Ἀλβῖνος καταβιβάσας τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐσίγησεν.

»— Καλά ! Καλά ! ἡ σιγή σου κραυγάζει, ὅπως λέγει ὁ Μάρκος ὁ Τούλλιος[2]. Θὰ καλέσω τοὺς ὑπηρέτας μου.

— Οἱ ὑπηρέται σου, εἶπεν ὁ Ἀλβῖνος πρὸς τὸν Πιλάτον ἀνεγειρόμενον ἀπὸ τῆς ἕδρας του, οἱ ὑπηρέται σου ἀπῆλθον, ἔφυγον ἀπὸ τὸν κύριόν των !

— Ἔστω ! εἶπεν ὁ Πιλάτος.

— Εἷς μόνος σοὶ ἔμεινε πιστὸς μέχρι τέλους· εἶνε γηραιός τις στρατιώτης.

— Ἄ ! εἶνε ὁ Λογγῖνος ! Τὸν ἀναγνωρίζω. Εἰπὲ εἰς τὸ παιδίον νὰ καλέσῃ τὸν Λογγῖνον· ἐπίτρεψόν μοι δὲ νὰ φυσήσω ἐπὶ τῆς λυχνίας σου, δὲν ἔχει πλέον ἔλαιον· ἰδοὺ τὸ λυκαυγές.

— Ὦ ! Μὴ μὲ κατακρίνῃς, Πόντιε ! Ὁ ἀποχαιρετισμός σου ἂς μὴ προστρίψῃ ὕβριν εἰς τοὺς ἐστιούχους Θεούς μου !

— Ἐγὼ νὰ σὲ κατακρίνω. Ἐγώ ; ὄχι, σὲ λυποῦμαι· ἰδοὺ τὸ πᾶν ! Τὸ αἷμα τῆς Ρώμης εἰς ἁπάντων τὰς φλέβας γίνεται ὑδαρώτερον, δὲν ὑπάρχουσι πλέον Ρωμαῖοι ! Ἂς ἀνιδρύσουν ἀπανταχοῦ βωμοὺς εἰς τὸν Φόβον. Τοῦ Ἀλβίνου ἡ οἰκία εἶνε ἐκτισμένη ἐπὶ τῶν προπυλαίων τοῦ ναοῦ τοῦ Ἄρεως !

Ὁ Πιλάτος εἰπὼν ταῦτα ἐξέβαλε μεγάλην κραυγὴν γέλωτος, ἥτις δὲν ἔπαυσε παρ' ὅταν προσῆλθεν ὁ Λογγῖνος.

Ἄ ! εὐλογημένη νὰ εἶνε ἡ πιστότης σου, Λογγῖνε ! Δὲν ἠκολούθησας σύ, τὰ βήματα τῶν λιποτακτῶν ! Εἰξεύρετε, Ἀλβῖνε, τί ἔκαμεν ὁ στρατιώτης οὗτος ; Ὑπηρέτει ἐν τῇ τάξει τῶν λογχοφόρων. Ἦτον ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ, παρὰ τοὺς πόδας τοῦ σταυροῦ, καθ' ἣν ἡμέραν ἀπέθανεν ὁ Ναζωραῖος· ἠσθάνθη οἶκτον πρὸς τὰς ὀδύνας τοῦ ἀγωνιῶντος ἀνθρώπου καὶ διεπέρασε τὴν καρδίαν του διὰ τῆς λόγχης. Ὁ Λογγῖνος θ' ἀποθάνῃ Χριστιανός. Ἐζώσθης τὸ ξίφος σου, γέρον στρατιῶτα, τελευταῖέ μου φίλε ;

Ὀστρατιώτης ἐποίησε καταφατικὸν νεῦμα.

— Τὰ πάντα λοιπὸν εἶνε ἕτοιμα...

Ὁ Πιλάτος ἀποχαιρετᾷ τὸν Ἀλβῖνον.

Μετὰ μίαν ὥραν οἱ δύο ἐκεῖνοι ἄνθρωποι εἶχον φθάσει εἰς τὰ μέσα τῆς κλιτύος ὄρους τινὸς διεσπόζοντος τοῦ ἄστεως τῆς Βιέννης. Ὁ ἥλιος ἀνέτελλε μὲ τὴν ἥσυχον ἐκείνην λάμψιν, ἣν ἔχουσιν αἱ ὡραῖαι τοῦ θέρους αὐγαί. Τὸ φῶς αὐτοῦ ἐφεγγοβόλει ἐπὶ τοῦ χρυσορειχαλκίνου θόλου τοῦ ναοῦ τῆς Νίκης καὶ ἐπὶ τοῦ μαρμαρίνου προστεγάσματος τοῦ ναοῦ τῶν Ἑκατὸν Θεῶν. Μυστηριώδης νὺξ ἐπεκράτει ἔτι ἐντὸς τῶν ἱερῶν ἄλσεων, ἅτινα περιστέφουσι τὴν κατοικίαν τῶν Ἀθανάτων. Ἡ πόλις, κεκλιμένη ἐπὶ τοῦ Ροδανοῦ, ἐφαίνετο ὅτι ἠκροᾶτο τὴν ἁρμονίαν τοῦ ποταμοῦ καὶ παρέτεινε τὴν σιγὴν τῆς νυκτός. Οἱ λόφοι ἐταλαντεύοντο ἐν διαυγεῖ καταχρύσῳ ἀτμοσφαίρᾳ· ἡδεῖα δροσερότης, κρότοι καταρρακτῶν, κελαδήματα πτηνῶν, μελῳδίαι ἄφατοι ἀνήρχοντο ἀπὸ τῆς κοιλάδος εἰς τὸ ὄρος παροτρύνοντες τοὺς ἐν φαιδρότητι διάγοντας τὸν βίον νὰ εὐλογῶσιν αὐτόν.

Ὁ Πιλάτος εἶχε προσηλωμένους τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπί τινος μέλανος βαράθρου ἐγγὺς αὐτοῦ ἀνεωγμένου. Δροσερὸν ὕδωρ ἐκυλύετο ἐν τῷ πυθμένι αὐτοῦ· τὸ ἤκουε δέ τις μυκώμενον, ἀλλὰ δὲν τὸ ἔβλεπε. Φυλλάδες, ἀναμεμιγμέναι μετὰ νανοφυῶν δρυῶν καὶ ἀγριοσυκῶν, εἶχον πλέξει τὸ δίκτυον αὐτῶν ἐπὶ τῆς φοβερᾶς ἐκείνης ἀβύσσου καὶ ὁ ἐκ βράχου ὄγκος ἐκσφενδονιζόμενος εἰς τὸ βάραθρον ἐκεῖνο προσετρίβετο ἐπὶ πολὺν χρόνον μετὰ τῶν φυτῶν, πρὶν ἢ φθάσῃ εἰς τὸ ὑποκόφως ρέον ὕδωρ, τὸ ὁποῖον ἔκαμνε νὰ ἀνακοντίζηται μὲ τρομερὰς ἀντηχήσεις. Ὁ Πιλάτος προσεμειδία πρὸς τὸ βάραθρον· εἶτα ἐθεώρει τὴν ἄπειρον καὶ μεγαλοπρεπῆ σκηνογραφίαν, ἥτις τοσοῦτον φαιδρῶς περιέβαλλε τὴν ἀπελπιστικὴν αὐτοῦ ἀγωνίαν· ἐσυλλογίζετο τὸν θάνατον τοῦ Ναζωραίου, τὸν θάνατον ἐκεῖνον, ὅστις τοσοῦτον ὑπῆρξε γαλήνιος, ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀναστατωθείσης φύσεως καὶ ἔκλαιε πικρῶς.

— Λογγῖνε, εἶπε, βάλε τὸ ξίφος σου εἰς τὴν θήκην· δὲν ἔχω ἀνάγκην αὐτοῦ. Θὰ δυνηθῶ ν' ἀποθάνω ἄνευ σοῦ· δὲν θέλω νὰ μιανθῶσιν αἱ χεῖρές σου διὰ τοῦ αἵματός μου, διότι σὺ εἶσαι ἀκόμη κεκαλυμμένος δι' ἑτέρου αἵματος, τὸ ὁποῖον οὐδέποτε θέλει ἐξαλειφθῇ. Ναί, Λογγῖνε, ὁ σοφὸς ἐκεῖνος τοῦ Γολγοθᾶ κατήγετο ἐξ ὑπερτέρων πνευμάτων· τήρησον τὴν πίστιν ταύτην· πάντες οἱ εἰς τὸ αἷμά του ἐμβάψαντες τὰς χεῖράς των ἀπέθανον μὲ οἰκτρὸν θάνατον. Συλλογίσθητι τὸν Ἡρώδην καὶ τὸν Καϊάφαν. Καὶ ὁ Τιβέριος αὐτὸς ἀπεπνίγη ἐπὶ τῆς κλίνης του ἐν Καπρέᾳ. Ἐγὼ ἐπέζησα αὐτῶν ἔτι· μετ' οὐ πολὺ δὲ θὰ ἴδῃς πῶς μέλλω νὰ τοὺς ἀπομιμηθῶ.

Καὶ ἐρρίφθη ἐντὸς τῆς ἀβύσσου.

Ἤκουσεν ὁ Λογγῖνος τρίζοντας τοὺς συμπεριπεπλεγμένους κλάδους καὶ εἶδε μόνον τὰ ράκη τῆς τηβένου τοῦ Πιλάτου ἠγγιστρωμένας ἐπὶ τῶν ἀκανθωδῶν φυτῶν τοῦ βαράθρου. Ἤκουσεν ὡσαύτως καὶ τὰς ὑποκώφους ἀναπηδήσεις τοῦ σώματός του καὶ κραυγὴν ὑπάτην μεγεθυνθεῖσαν ὑπὸ τῆς ἠχοῦς καὶ ἀναμιγνυομένην πρὸς τὸν γδοῦπον ὕδατος συντριβομένου, τοῦ ὁποίου ὁ ἀφρὸς ἐξήστραψεν εἰς τὸν ἥλιον.

Οὕτως ἀπέθανεν ἐκεῖνος, ὑφ' ὃν ἔπαθεν ὁ Χριστός.

.. ..

Μετὰ ὀκτὼ καὶ δέκα αἰῶνας, ὁ θάνατος οὗτος, ὁ ἀνὴρ οὗτος, ἡ ἀνάμνησις αὕτη φαίνονται, ὅτι ἀπαιωροῦνται ἔτι ἐπὶ τοῦ γηραιοῦ ρωμαϊκοῦ Ἄστεος. Ἡ θέα τῆς Βιέννης ἐμβάλλει εἰς ρεμβασμοὺς τὸν περιηγητήν· τὰ πάντα λέγουσιν αὐτῷ, ὅτι ἐκεῖ συνέβη τι τὸ μυστηριῶδες καὶ ἀνήκουστον. Αἱ ἐκ χαμηλῶν καὶ μελαίνων οἰκιῶν συνοικίαι αὐτῆς κόπτονται κατὰ διαλείμματα ὑπὸ μεγάλων ἀρχιτεκτονικῶν γραμμῶν. Τὰ πανδοχεῖα αὐτῆς εἶνε πλήρη εὐρειῶν καὶ ζοφερῶν αἰθουσῶν ἐχουσῶν ἐγκεχαραγμένον ἐφ' ἑαυτῶν ἀρχαϊκόν τινα χαρακτῆρα, καὶ φαινομένων ὅτι ἀπεχωρίσθησαν λαοῦ κολοσσιαίου ἀποθανόντος τὴν προτεραίαν. Τοῦτο δὲ ἀπαντᾷ ἐν ἁπάσαις ταῖς πόλεσι, τὰς ὁποίας ἠγάπησαν οἱ Ρωμαῖοι, καὶ τὰς ὁποίας ἐξωραΐσαν διὰ τῶν μνημείων αὐτῶν, προτύπων αἰωνίων μεγαλείου καὶ ἰσχυρῶν περὶ τὴν ἐπεξεργασίαν.

Ὅταν ἐγκαταλιμπανόμενοι εἰς τὸν ροῦν τοῦ Ροδανοῦ, διαβαίνετε πρὸ τῆς εὐγενοῦς ταύτης πόλεως, ἡ Βιέννη ἀποκαλύπτεται ἀθρόα ἐν τῇ ἀλλοκότῳ φυσιογνωμίᾳ της· φαίνεται ὅτι ἀποσύρεται καὶ ὅτι ἐγκολλᾶται εἰς τοὺς λόφους αὐτῆς, ἵν' ἀφίσῃ νὰ διαρρεύσῃ ὁ ποταμός. Αἴφνης δὲ διαρρηγνύουσα τὴν ἐξ ἐνδεῶν οἰκιῶν παρέκτασιν αὐτῆς καὶ ἐμψυχουμένη, ἀποκαλύπτει τὸν λαμπρὸν αὐτῆς καθεδρικὸν ναόν, τὸν διαδεχθέντα τὸν ναὸν τῶν ἐθνικῶν. Τὸ πρόσωπον τοῦ ἱεροῦ οἰκοδομήματος, ὡς καὶ τὸ συνάδελφον αὐτῷ τῆς Πίσης, εἶνε κεκαλυμμένον ὑπὸ τῆς ὡραίας ἐκείνης χρυσιζούσης χροιᾶς, ἥτις ὁμοιάζει πρὸς ἀνατολικὸν ἐξ ἡλιακῶν ἀκτίνων ἐξυφασμένον κάλυμμα. Ἐννοεῖ δέ τις ὅτι ἔφθασεν ἐπὶ τῶν ὁρίων τοῦ Βορρᾶ καὶ ὅτι ἄρχεται ἡ μεσημβρία. Ἡ Βιέννη ἀνήκει εἰς μὲν τὸν πρῶτον διὰ τῶν οἰκιῶν της, εἰς δὲ τὴν δευτέραν διὰ τοῦ ναοῦ της· καὶ ἡ διττὴ αὕτη τοῦ κλίματος φύσις, ἀσύλλητος ἐκ πρώτης ὄψεως, δίδει τὴν τελευταίαν τοῦ χρωστῆρος ἐπαφὴν εἰς τὴν περιβολὴν τῆς μυστηριώδους πόλεως καὶ συμπληροῖ τὸ ὄνειρον τοῦ περιηγητοῦ.

ΕΠΑΜΕΙΝΩΝΔΑΣ ΑΛΕΞΑΚΗΣ

ΤΕΛΟΣ

1. Ἰανός, Θεός, διπρόσωπος ζωγραφούμενος, τῶν Ρωμαίων. Αἱ πύλαι τοῦ ναοῦ αὐτοῦ ἐν καιρῷ εἰρήνης ἐκλείοντο. Σ. Μ.

2. Ὁ περιφημότερος τῶν Ρωμαίων ρητόρων, ὁ Κικέρων. Σ. Μ.

ΜΕΓΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΤΟ ΛΟΥΒΡ

Εἰς τὸ πρῶτον ἐν τῇ πρωτευούσῃ τοῦ εἴδους τούτου καὶ λαβυρινθώδους ἐκτάσεως κατάστημα εὑρίσκεται πλοῦτος σκευῶν ὑελουργικῆς, κρυσταλλουργικῆς καὶ ἀγγειοπλαστικῆς τέχνης, προμηθευθέντων παρ' αὐτοῦ τοῦ ἰδιοκτήτου τοῦ καταστήματος, ὅστις ἐπεσκέφθη ἐσχάτως τὰ διάφορα κέντρα τῶν μεγαλοπόλεων τῆς Εὐρώπης, ἵνα ἐπαξίως τοῦ ὀνόματος πλουτίσῃ τὸ κατάστημά του.

Τὸ ΛΟΥΒΡ εἶνε τὸ μόνον κατάστημα τοῦ εἴδους του, ὅπερ ἐπλουτίσθη ἐφέτος ὑπὲρ πᾶν ἄλλο μὲ κομψά, εὐθηνὰ καὶ ὡραῖα σκεύη καὶ προσδοκᾷ τὴν ὑποστήριξιν τοῦ σεβ. κοινοῦ τῆς τε πρωτευούσης καὶ τῶν ἐπαρχιῶν.

Τιμαὶ μέτριαι καὶ ὡρισμέναι.

ΟΙΝΟΙ

ΤΟΥ ΕΝ ΤΕΓΕΑ ΟΙΝΟΠΟΙΕΙΟΥ **ΑΔΕΛ. Σ. ΠΑΝΑΝΙΚΟΛΑΟΥ**. Οἱ ἄγνοι καὶ εὐώδεις ΕΠΙΤΡΑΠΕΖΙΟΙ ΟΙΝΟΙ καὶ ὁ σπινθηροβόλος καὶ ἀφρώδης ΚΑΜΠΑΝΙΤΗΣ τοῦ Οἰνοποιείου τούτου βραβευθέντες ἐν τῇ Παγκοσμίῳ Ἐκθέσει τῶν Παρισίων, πωλοῦνται εἰς τὸ ἀρτισύστατον Πρακτορεῖον Καταναλώσεως, κείμενον ἐν τῇ ὁδῷ Προαστείου ἀριθ. 3 παραπλεύρως τοῦ Θεάτρου τῶν Κωμῳδιῶν.

Καμπανίτης ἡ φιάλη Δρ. 4. — Καμπανίτης ἡ 1)2 Δρ. 2,50.—Οἶνος λευκὸς 4 ἐτῶν ἡ φιάλη Δρ. 1.—Οἶνος λευκὸς 2 ἐτῶν ἡ ὀκᾶ λεπ. 80.—Οἶνος μέλας 4 ἐτῶν ἡ φιάλη λεπ. 80.—Οἶνος μέλας 2 ἐτῶν ἡ ὀκᾶ λεπ. 60.

Ἐπιστρεφομένης τῆς φιάλης ἀποδίδονται λεπ. 25.

Διὰ ποσὰ ἄνω τῶν 25 ὀκάδων ἡ ἀνάλογος ἔκπτωσις.

Δοκιμάσατε.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΑΘΗΝΩΝ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

Πειραιεὺς Ἀθῆναι Πάτραι Πύργος Ὀλύμπια.

Πειραιεὺς	ἀν.	6.20π	8.50*	11.25π	—	Ὀλύμπια	ἀν.	7.35π	—	2.25μ	6.30μ
Ἀθῆναι	»	7.00	9.30	12.05	—	Πύργος	ἄφ.	8.30	—	3.20	7.25
Κόρινθος	ἄφ.	10.03	12.50	3.00	—		ἀν.	—	7.00π	3.40	5.05μ
	ἀν.	10.23	—	3.15	4.20μ	Λεγαινὰ	ἄφ.	—	8.50	5.18	7.15
Ἀκράτα	ἄφ.	12.56	—	5.08	7.25		ἀν.	—	8.55	5.24	6.40π
	ἀν.	12.59	6,00π	5.10	—	Πάτραι	ἄφ.	—	11.00	7.45	9.15
Αἴγιον	ἄφ.	2.02	7.10	6.00	—		ἀν.	7.45π	11.50	—	4.10μ
Πάτραι	ἄφ.	3.40	9.15	7.20	—	Αἴγιον	ἀν.	9.29	1.08	—	6.25
	ἀν.	4.15	7.15π	4.45μ	—	Ἀκράτα	ἄφ.	10.34	1.58	—	7.35
Λεχαινὰ	ἄφ.	6.18	9.45	7.40	—		ἀν.	10.39	2.02	6.20π	—
	ἀν.	6.23	9.50	6.45π	—	Κόρινθος	ἄφ.	1.05	3.55	9.00	—
Πύργος	ἄφ.	8.10	11.40	8.55	—		ἀν.	1.25	4.10	—	12.00*
	ἀν.	6.30π	11.55	—	5.00	Ἀθῆναι	ἄφ.	4.30	7.05	—	3.20
Ὀλύμπια	ἄφ.	7.25	12.50	—	5.55	Πειραιεὺς	ἄφ.	5.00	7.35	—	3.55

Κόρινθος Ἄργος Ναύπλιον Τρίπολις.

Κόρινθος	ἀν.	11.42π (1)	1.20μ	Τρίπολις	ἀν.	6.30π	9.45π (2)
Ἄργος	ἄφ.	2.20	3.50	**Ναύπλιον**	»	8.45	12.15
Ναύπλιον	»	3.00	4.25	Ἄργος	»	9.25	1.20
Τρίπολις	»	6.10	7.20	Κόρινθος	ἄφ.	11.40	3.45

Καβάσιλα Κυλλήνη Λουτρά.

Καβάσιλα	7.15	10.15	—	7.00	Λουτρὰ	—	—	—	2.35
Βαρθολομ.	7.30	10.35	3.20	7.20	Κυλλήνη	6.00	—	11.15	4.00
Κυλλήνη	—	11,05	3.50	7.50	Βαρθολομ.	6.33	8.00	11.42	4.33
Λουτρὰ	—	12.30	—	—	Καβάσιλα	6.50	8.15	—	4.50

*. Κατ' εὐθείαν εἰς Τρίπολιν καὶ ἀντιστρόφως. (1) Τρίτην, Πέμπτην, Σάββατον (2) Δευτέραν, Τετάρτην Παρασκευήν. — Μεταξὺ Μύλλων Ἄργους Ναυπλίου ἓξ ἁμαξοστοιχίαι καθ' ἑκάστην.

Η ΙΣΠΑΝΙΑ τοῦ Δὲ Ἀμίτσις εὑρίσκεται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ μας, ὁδὸς Προαστείου ἀριθ. 10, καὶ πωλεῖται ἀντὶ δρ. 4.

ΧΑΡΤΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΚΟΜΜΑΤΑ

Ἀθῆναι, Ὁδὸς Ἀριστείδου, ἀριθμὸς 16.

Χάρτης τυπογραφικὸς διαφόρων ποιοτήτων, σχημάτων καὶ χρωμάτων λεῖος καὶ μή. — Νέα ἀποθήκη ἀνεξάντλητος. — Τιμαὶ μέτριαι.

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΑΔΕΛΦΩΝ Α. ΡΑΚΟΠΟΥΛΩΝ

Ἀθῆναι, ὁδὸς Αἰόλου, ἀρ. 192, ἔναντι ξενοδοχείου Στέμματος

ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΟΘΗΚΗ ΚΑΤΑΣΤΙΧΩΝ ΕΚ ΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΡΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ:

Edler et Krische, Hanovre. — Laroche Joubert et Cie Angouleme, Paris.

F. Rolinger Meidlinc et Lassner et Ascher Wien

Ἐκτυποῦνται ἐπισκεπτήρια στιγμιαίως παντὸς εἴδους ὡς καὶ λιθογραφημέναι ἐπικεφαλίδες ἐπιστολῶν καὶ φακέλλων — χαράσσονται σφραγῖδες παντὸς εἴδους. Ἐνταῦθα πωλεῖται καὶ μελάνη τύπου ἀγγλικὴ ὡς καὶ συμπεπυκνωμένη. Πάστα πολυγράφου—γραφίδες Διαδόχου — μεγάλη συλλογὴ χρωμάτων καὶ ἐλαιοχρωμάτων—ἐργαλεῖα ἀρχιτεκτονικῆς κτλ. κτλ.

Τιμαὶ μέτριαι. — Πώλησις λιανικῶς καὶ χονδρικῶς.

ΥΔΑΤΑ ΚΥΛΛΗΝΗΣ πρόσφατα εἰς φιάλας πωλοῦνται μόνον παρὰ τῇ Διευθύνσει τῶν Σιδηροδρομων Πελοποννήσου (ὁδὸς Πινακωτῶν **14**) πρὸς δρ. 6 τὴν δωδεκάδα. Δι' ἑκάστην ἐπιστρεφομένην καινὴν φιάλην ἀποδίδονται λεπτὰ 15. 11

ΟΙΝΟΙ ΣΑΜΟΥ

ΓΝΗΣΙΟΙ εὑρίσκονται ἐν τῷ Καταστήματι τοῦ κ. **Π. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ** πωλούμενοι εἰς φιάλας ἢ κατ' ὀκᾶν.

Εἶνε οἶνοι γνήσιοι, ἀνώτεροι ὅλων τῶν ἐπιδορπείων Εὐρωπαϊκῶν, καὶ συνιστῶνται παρὰ τῶν ἰατρῶν εἰς ἀσθενεῖς. Ἁπλῆ δοκιμὴ ἀρκεῖ πρὸς βεβαίωσιν τούτων. Ὁδὸς Μουσῶν, 11. 27

ΠΑΝΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΑ «ΧΑΥΤΕΙΑ»

Α. ΛΑΛΟΥΚΙΩΤΗ ΚΑΙ Ι. ΚΟΥΚΟΥΛΗ

Τὸ μόνον παρὰ τὰ Χαυτεῖα παντοπωλεῖον, τὸ ὁποῖον πωλεῖ γλυκύτατον

ΧΑΒΙΑΡΙ

ΓΕΛΒΑΣ καὶ πρώτης ποιότητος. Δοκιμάσατέ το καὶ θὰ ὑπερευχαριστηθῆτε καὶ ὡς πρὸς τὴν γεῦσιν καὶ ὡς πρὸς τὴν τιμήν. 13

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ ΕΛΛΗΝΙΣ

διαθέτει μίαν ἢ δύο ὥρας καθ' ἑκάστην, ἢ καὶ ἡμέραν παρ' ἡμέραν. μεταβαίνουσα πρὸς παράδοσιν μαθημάτων εἰς μικροὺς παῖδας ἢ κοράσια.—Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

ΤΟ ΣΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ ΑΙ ΓΝΗΣΙΑΙ **ΣΙΓΓΕΡ** ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ

ΕΥΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΜΟΝΟΝ ΕΙΣ ΤΟ ΕΙΔΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ

47 ὁδὸς Σταδίου 47

ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΕΙΔΙΚΑ ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ ΑΥΤΟΥ

Δοκιμὴ ἀγλάκα δωρεάν.

Ἄνευ τοῦ ὁποίου ἡ μηχανὴ δὲν εἶνε γνησία.

ΤΙΜΑΙ ΩΡΙΣΜΕΝΑΙ

ΤΟΙΣ ΜΕΤΡΗΤΟΙΣ ΚΑΙ ΜΕ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑΣ ΠΛΗΡΩΜΑΣ

Γ. ΝΑΪΔΛΙΓΓΕΡ

ΓΕΝΙΚΟΣ ΠΡΑΚΤΩΡ

Ἐπισκευὴ δωρεάν.

ΤΥΠΟΙΣ «ΚΟΡΙΝΝΗΣ» ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ, 10